The cosmonaut's last message to the woman he once loved in the former Soviet Union

Kozmonotun bir zamanlar eski Sovyetler Birliği'nde aşık olduğu kadına gönderdiği son mesaj

Yazan: David Greig

çeviren: Seçil Honeywill
secilhoney@gmail.com
londra cep:0044 868 33 34/ ev:0044 208 853 19 94
istanbul : 0532 553 18 09 – 0216 467 02 70 (Arzu Eryilmaz araciligi ile)

Karakterler

Oleg, kozmonot
Casimir, kozmonot
Keith, devlet memuru
Vivienne, konuşma terapisti
Nastasja, erotik dansçı
Eric, Dünya Bankası'nın resmi görevlisi
Claire, polis
Bernard, UFO araştırmacısı
Hasta, felç geçirmiş adam ya da kadın
Sylvia, erotik dansçı
Mekan sahibi, iki ayrı mekanın (kafe ve bar) sahibi

Oyuncular

1.Oyuncu (Keith, Bernard), 50'lerinde bir adam
2.Oyuncu (Mekan sahibi, Eric), 30'larında bir adam
3.Oyuncu (Hasta), 70 yaşlarında bir adam veya kadın
4.Oyuncu (Oleg), 40'larında bir adam
5.Oyuncu (Casimir), 40'larında bir adam
6.Oyuncu (Vivienne, Sylvia), 40'larında bir kadın
7.Oyuncu (Nastasja, Claire), 20'lerinde bir kadın

Zaman

Şimdiki zaman

1.PERDE

1.

Karanlık.
Yıldızlar.
Bir yıldız gecenin karanlığında yay şeklini alıp kayar.
Sovyet Kızıl Ordu Koro'sunun çaldığı acıklı şarkı.

Oleg *ve* ***Casimir*** *Harmony 114 adlı modülün içindeler.* ***Oleg*** *boşlukta duruyor, müziğe vermiş kendini.*
Casimir *telsizi tamir ediyor.* ***Oleg*** *müzikten sesini duyurabilmek için bağırır.*

Oleg: Bizi unuttular.

Casimir: Ne?

Oleg: Bizi unuttular.

Casimir: Seni duyamıyorum.

Oleg: Bizi unuttular.

Casimir: Oldu işte.

Oleg: Ne?

Casimir *bir düğmeyi çevirir.*
Beyaz gürültü .

2.

Bir yaz akşamı.

Edinburg'da güzel bir burjuva evi. Keith ve Vivienne evdeler. Evin büyük ve geniş pancurları kapalı.Keith büyükçe bir koltukta oturmakta. Vivienne de başka büyük bir koltukta oturmakta. Televizyon çalışmıyor. Ekran parazitli.

Durak.

Vivienne: Ne oldu şimdi?

Keith: Bir arıza oldu herhalde.

Vivienne: Faturayı ödedik değil mi?

Keith: Ben tamir ederim şimdi.
Büyük ihtimalle antene birşey oldu.

Uğraşır ama yapamaz.

Vivienne: Belki bir karışıklık olmuştur.
Bilgisayara geçmemiştir.
Faturayı ödememiş gözüküyoruzdur belki.

Keith: Olabilir. Rüzgardan mı acaba? Dışarısı da sessiz.

Vivienne: Neden böyle pat diye kesildi ki? Bir uyarı filan da yapmadılar.

Keith: Bir arıza oldu herhalde. Verici de bir arıza olmuştur. Bizim antenden de olmuş olabilir. Elektrik akımı bir anda arttıysa şebeke patlamış ve trafo zarar görmüş de olabilir.

Vivienne: ....

Keith: Birazdan bir yazı çıkar tekrar çalışır.

Keith yerine geçer.
Durak.
Ekrana bakarlar.

Keith: Beklemekten başka yapacak birşey yok.

Vivienne Keith'e bakar.

Vivienne: Yürüyüşe çıkabiliriz.

Keith: Yürüyüşe mi?

Vivienne: Şöyle bir..

Keith: Çok geç oldu. Dışarısı karanlık. Soğuk.

Vivienne: Soğuk değil. Hava iyi hatta sıcak. Bir dolaşıp..

Keith: Evin içi iyi. Kalorifer yüzünden. Çok açık. Deli gibi terliyorum.

Vivienne: Haklısın.

Keith: Birazdan düzelir. Bekle iki dakika.

Televizyonun önüne yere çömelir. İyice yakından bakar ekrana.

Birşeyler oluyor.

Ayağa kalkar. Oflaya puflaya doğrulur.

Birazdan açılacak.

Vivienne: Sanki birden..

Keith: Sanki düzelir gibi oldu..

Vivienne: Bir an görür gibi oldum...

Keith: Birşey gelir gibi oldu ama..

Vivienne: Anlık birşeydi...

Keith: Sonra kayboldu.

Vivienne: Sen öyle yapınca..aynen yaptığın gibi.

Keith: Ne yaptım?

Vivienne: İşte yaptın ya..yerden oflayarak kalkıntın.

Keith: Ofladım mı?

Vivienne: Babanı görür gibi oldum.

Keith: Haa.

Vivienne: Sandalyesinden kalkacağı zaman. Hatırlasana. Evde koltukta otururduk. Onun evinde yani. Bisküvi yerdik. *(Oflar)* ' Bir bisküvi daha alayım '

Keith: Hatırlıyorum.

Vivienne: *(oflayarak)* ‘Bir bisküvi daha alayım’

Keith: Bir ya da iki dakika içinde arızayı tamir ederler.

Vivienne: O zaman da tıpkı az önce senin eğildiğin gibi eğilirdi. ' Bir bisküvi daha alayım '

Keith: Oturup bekleyeceğiz artık...

Vivienne: Annen de....

Keith'e bakar.

Bir içki içebiliriz. Var mı içecek birşeyimiz? Şöyle güzel bir kadeh...

Keith: İçki mi ?

Vivienne: Evet...ama sen istemiyorsan bende içmem.

Keith: Sen iç ,ben istemiyorum.

Vivienne: Olmaz.

Keith: Televizyonu kapatalım mı?

Vivienne: Bırak açık kalsın.
Birşey olursa görürüz.

Keith: Tamam.
Deli gibi terliyorum.
Eğil kalk.

Kravatını çıkartır. Koltuğun üstüne koyar.
Kısa bir durak.

Vivienne: Bu akşam gökyüzüne baktım.

Keith: Gökyüzüne mi baktın?

Vivienne: Kıpkırmızıydı.

Keith: Bazen oluyor.

Vivienne: Bu şehirde geceleri gökyüzü çok güzel gözüküyor. Evlerin tavanları ne kadar yüksek, gökyüzü de sanki çok daha yukarıda...

Keith: Aslında sebebi atmosferdeki tozlarmış.
Atom parçacıkları kırılıp ışığın yönünü değiştiriyormuş.
O kırmızılık ondan oluyormuş.

Vivienne: Hmm.

Keith: Şimdi düşündüm de..
Görüntü bu yüzden gitmiş olabilir.

Vivienne: Ben gidip bir içki hazırlayacağım.
İstemediğine emin misin?

Keith: Azıcık da bana koy.

Vivienne çıkar.
Keith yeniden tv ile uğraşır.
Görüntü geri gelir.
Haberler.

3.

Harmony 114 adlı modül.

Casimir: Alo? Alo? Bizi duyabiliyor musunuz?
Burası Sovyet Uzay Gemisi Harmony 114.
Ben Dr.Casimir...

Oleg büyük bir parça kabloyu prizden koparır.

Casimir: Hayır! Oleg!
Alo?
Alo?

4.

Oturma odası.
Televizyon yeniden bozulmuştur.

Keith: Allah kahretsin!

Vivienne iki büyük bardak viski ile girer.

Vivienne: Bazen kurtulalım şu aletten diyorum.

Atalım gitsin.
Parçalayalım.
Ya da...dolaba kaldıralım.
Kitap okuyalım.
Televizyon olmasa kitap okurum.
Ya da müzik falan dinlerim.

Keith: Şişş!

Vivienne: Ne?

Keith: Bir ses duydum galiba. Tuhaf bir ses.

Vivienne: Nerede?

Keith: Dışarıda.
Biri var galiba...

Vivienne panjurun yanına gider. Dinler.

Vivienne: Ben birşey duymuyorum.

Keith: Yok birşey herhalde.

Vivienne: Rüzgardır.

Keith: Belki televizyon o yüzden bozuldu. Çocuklar yapmış olabilir, anten ile falan oynadılarsa.

Vivienne: Olabilir.

Keith: Şu yeni yapılan evler var ya. Orada oturan çocuklar etrafta dolanıp duruyorlar habire.

Vivienne: Araziyi satmayacaktık.

Keith: Eşek şakası yapmış olabilirler.

Vivienne: Bir iki sene içinde hemen bitiverdi bütün o konutlar.

Keith: Bizimle kafa buluyorlar.

Vivienne: Bütün o yeşil alan. Harika bahçeler..

Keith: Sen bahçe sevmezsin ki.

Vivienne: Biraz uğraşıp düzenleseydim severdim.

Keith: Bahçemiz olsun istemedik ki.

Vivienne: Ben sadece güzel yeşil bir bahçe ile iğrenç beton yığınları arasında fark olduğunu söylemeye çalışıyorum.

Keith: Bir çıkıp baksam iyi olacak..

Vivienne: Bence kimse yok. Kedi filandır.

Keith: Büyük ihtimalle iyi çocuklardır. Keşke kötü olsalar o zaman kızmak daha kolay olurdu.

Vivienne: Bir adam vardı. Bazen senin için de endişeleniyorum. Bir akşam dışarı çıkmış, mahallenin çocukları adamın boğazını kesmişler. Tam o sırada oğlu da kapıda duruyormuş.

Keith: Benim başıma öyle birşey geleceğini hiç sanmıyorum..

Vivienne: Biliyorum, sadece anlatıyorum işte..

Keith: Okuma şöyle haberleri.

Vivienne: Keşke okumasam..

Keith: Çünkü istatiksel olarak..

Vivienne: Oğlunun gözü önünde..

Keith: Böyle bir şeyin..

Vivienne: Zavallı çocuk.

Keith: Ben vazgeçtim çıkmayacağım.

Vivienne: İyi.

Bir an bir sessizlik olur.

Vivienne: İnsan arada bir neşe veren haberler okumak istiyor.
Şöyle neşeli birşeyler anlatsınlar..
Arada bir ya.
Biliyorum aptalca ama..

Keith: Sana katılıyorum.

Vivienne: Haberlerde tabiki gerçekleri anlatmalı, herşeyi olduğu gibi göstermeli ama arada hiç mi güzel birşey olmuyor.
İnsana mutluluk veren.

Keith: Kablolun almalıydık.

Vivienne: Kablolu mu?

Keith: Adam kapıya kadar gelmişti.

Vivienne: Ha evet.

Keith: Kablolu daha iyi tabi, yerin altından geçtiği için kolay kolay birşey olmuyor.

Vivienne: Gökyüzünden geçmiyor mu?

Keith: Hayır.

Vivienne: Hiç neşeli birşey de göstermiyorlar değil mi?
Bir sürü porno filmi.
Kitap okusam daha iyi.
Kaldırıp atsak daha iyi.
Dolaba kaldırıp kitap okuyalım.

Keith: Deli gibi derliyorum. Kaloriferin kapalı olduğuna emin misin?

Vivienne: Eminim.

Keith: Of.

Televizyonun ekranına bakarlar. Keith kravatını çekiştirir. Gömleğinin yakasını açar. Kravatını yakasına dolar. Bağlamadan kravatını dener.

Yeni kravat aldım.
Kendime bir güzellik yapayım dedim.

Desenini gösterir.

Vivienne: Bakayım.

Kravatı verir. Vivienne inceler. Arkasındaki etiketi okur.

Mont Saint Viktorya.
Paul Cezanne.

Keith: Bir sürü var bunlardan.

Vivienne: Çok hoş.

Keith: Özellikle birkaç ressam var.
Genellikle empresyonistler.
Bir de soyut resimleri basıyorlar.

Vivienne: Nereden bulursun bunları.
İnsanlar ne işlerle uğraşıyorlar.

Keith: İyi gelir diye düşündüm. Neşelenirim dedim.

Sessizlik.

Terden bayağı sırılsıklam oldum.

Vivienne: Panjurları aç.

Keith: Hava girsin biraz içeri.

Vivienne: Pencereyi de aç azıcık.

Keith: Bakalım şu çocuklar ne işler çeviriyorlar.
....

Birşey duymuyorum.
Belki de bekliyorlardır.
Bizi dinliyorlar.

Onun korktuğunu göreceğimiz kadar panjurun önünde dikilir.

HADİ DEFOLUN!

....

DEFOLUN!

Vivienne ayağa kalkar.

Keith: Oyun oynuyorlar herhalde.

Keith etrafı dinler.
Panjurları açar.
Uzun zarif pencereler ortaya çıkar. Gökyüzü yıldızlarla aydınlanmıştır. Işık perdelerden içeri sızar.

Vivienne: Pencereyi aç.

Pencereyi yukarı kaldırır. Birazcık açılır. Beraber pencerenin önünde dururlar.

Yıldızlar.

Keith: İnsan unutuyor.
Gökyüzünün ne kadar güzel olduğunu insan unutuyor.

Vivienne: Rüzgarla birlikte çok hoş bir koku geliyor...

Keith: Evet bir koku var?

Vivienne: Nane...nane galiba değil mi?

Keith: Sitede oturanlardan biri ekmiştir herhalde.

Vivienne: Daha önce farketmemiştim.

Keith: Çocuklar ortalıkta yok.

Vivienne: Evet yoklar.

Keith: Yarın yine sıcak olucak.

Vivienne: Birşeyler yapsak.
Hadi beraber birşeyler yapalım.

Keith: Londra'ya gitmek zorundayım.
Sıcak havalarda seyahat etmekten nefret ediyorum.
Kafese tıkılmış hayvanlar gibi hissediyorum.
.....

Vivienne: Ben biraz dışarıda oturup kitap falan okuyacağım.

Vivienne kolunu Keith'in beline dolar.

5.

Harmony 114 adlı modül.

Casimir: Bağlantı kurmuştum. Gerizekalı.
Olmuştu.
Gerizekalı. Gerizekalı.
Tamir etmiştim.
Asker bozuntusu.Ordunun köpeği.
İletişim kurmuştum.

Oleg: Casimir lütfen. Üssünle bu şekilde konuşma. Senden kıdemli bir subayım.

Casimir: Salak..

Oleg: Lütfen benimle bu ses tonu ile konuşma.

Casimir: Ne kadar öfkeli olduğumu...

Oleg: Eğer bana söylemek istediğin birşey varsa..

Casimir: Seni geri...seni...Allahım!

Durak. Casimir duygularını ifade edecek ne bir kelime ne de bir ses bulamaz.

Oleg: - lütfen çekinme, hissettiklerini seyir defterine kayıt edebilirsin.

Casimir Oleg'e saldırır. Oleg çok daha güçlü ve formdadır.

Casimir: O gerizekalı suratını dağıtacağım.
Gerizekalı suratını gerizekalı beynine gömeceğim.
Boğacağım seni.
Boğacağım.

Allahım lütfen.
Yüce Tanrım, sevgili Tanrım sana yalvarıyorum.
Bu gerizekalı kozmonotu boğazlamam için bana güç ver.
Oleg, seni uyarıyorum, Tanrı benim arkadaşım.
Hissediyorum.
Bak uyarıyorum seni.
Canım Tanrı'mın bileklerime güç pompaladığını hissediyorum.
KAİNATIN BÜYÜK TANRISI.
Bana son bir hareket için güç ver.
Bu son güç de onun ölümüne sebep olsun.
Yalvarıyorum Tanrım.

Casimir bayılır. Oleg'e saldırmak için harcadığı enerji onu bitirmiştir. Oleg Casimir'e sarılır. Oksijen tüpünü bulur,maskesini Casimir'in ağzına takar. Casimir durumu ciddidir.

Oleg: Bu özel bir görev yoldaş.
Bırak sana güç vereyim.
Bu konuda eğitim aldık.

Casimir'i bir ekarana doğru döndürür. Ekran açılır. Dünya belirir.

Bak, Sibirya.
İşte Baykal Gölü.
Hiç bulut yok.
Kızın gölün kenarında oturuyor. Babacığına mesajlar gönderiyor. Güzel kızın gölün kenarında.
Saçı ne renk?

Casimir: Bilmiyorum.

Oleg: Gözleri?

Casimir: Artık hatırlamıyorum.

Oleg: Hergün Baykal Gölü'nden geçiyoruz ve hergün yukarı bakıyor oluyor.
Hergün Casimir.
Sana sesleniyor.

Casimir: Serin sular.

Oleg: Gölün suyunu düşün.

Casimir: Hatırlamıyorum.

Oleg: Dene.

Casimir: Olmuyor.

Oleg: Serin suları hatırla.

Casimir: Serin suları hatırlamak istemiyorum gerizekalı, o sularda yüzmek istiyorum.

Oleg: O yüzüyor serin suda. Gölün üzerinde hiç bulut yok.

Nastasja yüzüyor. Onu görüyorum.

Casimir: Neye benzediğini bile bilmiyorum.

Oleg: Saçlarının rengi koyu. Gözleri...gözleri seni çağırıyor.

Casimir: Lütfen, Tanrım, bana işkence ediyor.
Durdur onu.
Durdur onu.

6.

Heathrow Havaalanı'nında bir kafe.

Uçakların iniş ve kalkış sesleri duyuluyor. Nastasja bir yüksek bir taburede oturuyor. Kafenin sahibi hemen yanında. Nastasja adamı izliyor. Adam bunu farkeder.

Mekan sahibi: Ben altı dil konuşabiliyorum biliyor musun?
Nerelisin sen?
Fransız?
Alman?
Amerikalı?
İspanyol?
Brezilyalı?
....
....
Fahişe? İş mi arıyorsun? İlgilenebilirim.

Tepki gösterir, alınmıştır.

....
Özür dilerim.
Bir kapiçino ister misin? Benden olsun.
Özür yerine.
Az önce tamamen saçmaladım.
Nereden geldi o laf birden gerçekten bilmiyorum.
Senin yaşında kızım var benim.
Çok uzaklarda mı yaşıyorsun?
Öyle bir halin var. Kaybolmuş gibisin.
Seni yerler burada.

Bak sana bir tavsiye vereyim.
Kimseden birşey alma.
Defolup gitmelerini söyle.
Yabancı görünce hemen seni kullanırlar.
Burada havaalanında güvendesin.
Ama dışarısı..
Seni parçalarlar. Senin gibi tatlı şeyi.
Hadi ama.
İç bir kapiçino. Benden bak.

Kahveyi yapar. Büyük bir hava ile kıza verir.

Da dam!

Kız gülümser.

Nastasja: Teşekür ederim.

Mekan sahibi: Al işte.
Ne hoş bir gülümsemen var.
Film yıldızı olur senden.
Tozunu attırırsın herkesin valla.
Adın ne?

Nastasja: Nastasja

Mekan sahibi: Uçağını mı bekliyorsun?

Nastasja: Hayır.

Mekan sahibi: Yeni mi indin o zaman?

Nastasja: Birini bekliyorum.

Mekan sahibi: Bak dikkatli ol.

Nastasja: Neden?

Mekan sahibi: Sen beni dinle. Bak sana söylüyorum.. Dünyanın her tarafından, her türlüsünü gördüm . Sana söylüyorum. Çok hoş bir gülümsemen var, bunu bozmalarına izin verme. Tamam? Kocan var mı?

Nastasja: Hayır.

Mekan sahibi: Baban var mı?

Nastasja: Yukarda.
Yıldızların orada.
Ben altı yaşındayken oraya gitmiş.
Hala konuşurum onunla.

Mekan sahibi: Ölümü kabullenmek lazım canım.

Kolay değil tabi.
Ama hepimiz ölümlüyüz sonunda.
Geceleri bana birşey olursa minik kızım ne yapar diye düşünmekten uyuyamıyorum. Yavru kuşum benim. Canımdan çok seviyorum onu. Ama işte bensizliğe alışmak zorunda. Hayat devam ediyor.

Keith girer. Nastasja'ya doğru yürür. Öpüşürler.

Keith: Havadan dolayı uçak rötar yaptı. Nottingham'ın oralarda bir yerlerde bir fırtına mı ne kopmuş. Gömleğim sırtıma yapıştı. Deli gibi terliyorum.

Nastasja: Not-ingham.
Ne çok yer var İngiltere'de.

Keith (Kafe sahibine) **:** Kapiçino.
Bir ara düşüyoruz zannettim.
O kadar korktum ki.
Pilot da kadındı.
Bir kadın sesi ' Hava boşluğuna girebiliriz lütfen panik yapmayın' diyor.
Hala titriyorum.

Nastasja: Ben fırtınalara bayılırım.

Keith: Biliyorum.

Nastasja: İngiltere'de ne çok yer var.

Keith: Pilotun kadın olması beni bayağı bir korkuttu, neden bilmiyorum.

Nastasja'ya sarılır, öpüşürler.

Nastasja: Büyük kara bulutlar gölün üzerine doluşmuş.
Rüzgara karşı savaşıyor.
Düşmeye başlamış.
Zavallı bebeğim.
Yanında olmalıydım.
Seni tutardım.

Gitmek üzere kalkarlar.

Mekan sahibi: Dikkat et.
Babacığın cennette.
Seni izliyor.
Kendine dikkat et.

Nastasja: Edeceğim efendim!

Mekan sahibi: Çok dikkatli ol.

7.

Harmony 114 adlı modül.

Oleg egzersiz yapıyor. Casimir elinde oyun kağıtları, karıştırıyor. Kağıtların arkasında çıplak kadın resimleri.

Casimir: Anna.
Colette.
Eva.
Lily.
Bunların hepsiyle yattım.
Yeni kartlar istiyorum.

Oleg: Hepsiyle mi?

Casimir: Hepsiyle. Binbir farklı şekillerde. Her şekilde yüzlerce kez.

Oleg: Ben önce bir sırayla gittim. Bir kart seçtim. Baktım Vanessa. İlk başlarda güzeldi. Sonra diğer kartlara da bakınca belki bir sıraya koymasam daha iyi olur dedim. Belki hepsini tek tek keşfedip en iyisini bulmalıyım dedim. Ama sonra...Vanessa'ya aşık oldum. Hergün vücudunun en ince detayına kadar hayal ettim. Teninin kokusu, tadı. Kalçasının üstündeki küçük lekeyi. Ormanda atla giderken çarptığı ağacın alnında bıraktığı izi.
Beraber çok romantik zamanlar geçirdik.
Ama bir süre sonra...
(kelime bulamaz)
Duygularım bitti.
Ondan nefret etmeye başladım.
Sonra ona ne kadar aşık olduğumu farkettim.
Şimdi yine beni sıkıyor.

Casimir: Burada Vanessa ve Katia dışındaki tüm kadınlarla yattım.

Oleg: Vanessa ile yatmadın mı?

Casimir: Nasıl yatabilirim ki? Kartı hep cebinde taşıyorsun. Yıpranmış her tarafı. Elinin terinden kart dağılmış. İnsan zar zor resmi seçebiliyor. Hiçbir işe yaramaz.

Oleg: Vanessa ile yatmanı istiyorum.
Bir hareket, bir renk gelebilir ilişkimize.
Ona karşı hislerimim yeniden canlanmasına neden olabilir.

Casimir: Vanessa ile ilgilenmiyorum.

Oleg: Peki Katia? Katia ile neden yatmıyorsun?

Casimir: Yapamam.

Oleg: Neden?

Casimir: Katia benim kızım.

Oleg: Hayır?

Casimir: Seneler önceydi. Bana kızımın saçının rengini, gözünün rengini sorduğunda artık hatırlayamadığımı farkettim. Katia'ın gözlerini kullandım. Ondan sonrada ne zaman yüzünü gözümün önüne getirmekte zorlansam hep Katia'nın yüzünü düşündüm...bu zamana kadar hep böyle yaptım.

Oleg: Kızını mutlaka hatırlıyorsundur.
Sana inanmıyorum.

Casimir: Hatırlamıyorum.

Oleg: Elli kadın yine de iyi bir sayı.

Casimir: Şimdi Katia ile yatmak istiyorum.

Oleg: Yapma.

Casimir: Yapacağım.

Oleg: Olmaz.

Casimir: Neden olmazmış?
O kim ki zaten?
Kadının biri işte.

Oleg: Moralin bozuk senin. Benimle konuşabilirsin...

Casimir: Gidiyorum. Şimdi yapacağım.

Oleg: YOLDAŞ!
Sana emrediyorum...
Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği adına.
Kartı bana ver.
...
Kurtar kızı.
Onu bana ver.
...
...
Onunla ben yatacağım.
Karımdan uzakta bir küçük bir otele götüreceğim. Öğle vakti sevişeceğim onunla.
...
Senin izninle tabiki.

Casimir kartı ona verir.
Önce Casimir güler, sonra beraber gülerler.

8.

Londra'da bir otel odası.

Keith takım elbisesi ve kravatını giyiniyor. Balkona açılan büyük pencereler açık. Yarı giyinik Nastasja minibardan bir bira alır, içmek için balkona gider. Minibarın kapısını Keith kapatır.

Nastasja: Çok güzel. Beni acayip yerlere getiriyorsun. Bu gece burada kalabilir miyim? Şu küçücük evlere bak. Etrafta neredeyse hiç yüksek bina yok. Şu ağaçlara bak. Evler ağaçlarla birlikte denize doğru uzayıp gidiyor. Buraya gel de şu güzel esintiyi hisset.

Keith: Biraz para ister misin?

Nastasja: Bırak şimdi parayı. Buraya gel, yanımda dur.

Keith: Ne kadar lazım?

Nastasja:GÜNAYDIN LONDRA!
Nasılsın?
Ben iyiyim teşekkür ederim, sen nasılsın?
İyiyim. Sen nasılsın?
Ben iyiyim. Sen nasılsın?

Keith yatağın başucuna biraz para bırakır.
Ceketini giyer.
Ceketini çıkartır.
Nastasja içeri girer, yatağa hoplar.

Nastasja: Beni bu akşam yemeğe götürecek misin?

Keith: Yapamam...özür dilerim.

Nastasja: Yemekten sonra buraya beraber döneriz.

Keith: Eve gitmek zorundayım.

Nastasja: Hayır değilsin.

Keith: Zorundayım.

Nastasja: Peki, tamam. Nasıl olsa geri geleceksin.

Keith: Bugün neden bu kadar mutlusun?

Nastasja: Sen neden değilsin?

Keith: Değilim çünkü...
Çünkü...
Mutlu değilim çünkü seni bırakıp gitmek zorundayım.

Nastasja: Atma.

Keith: Gerçekten.

Nastasja: Bana böyle boktan yalanlar uydurma. Ben İngiliz değilim.

Keith: Ben de değilim.

Nastasja: Beni bu akşam yemeğe götür. Çok özel bir yere gidelim.

Keith: Çok isterdim gerçekten.
Bir daha ki sefere söz.
Seni çok özel bir yere götüreceğim.

Nastasja: Nereye?

Keith: İskoçya'da bir yere.
Seni dağlara götüreceğim.
Skye'a.
Gökyüzü o kadar güzel ki..
Yağmur yoksa hele.
Meşhurdur o manzara..

Nastasja: Gökyüzü her zaman güzeldir. Ben fırtınayı severim.

Keith: Ada’nın adı Skye.

Nastasja: Gökyüzü adası!

Keith: Gitmem lazım.

Nastasja: Londra'da film yıldızları nerelere takılır?

Keith: Bilmem.

Nastasja: Saçmalama. Herkes film yıldızlarının nereye takıldıklarını bilir.

Keith: Ben bilmiyorum.
Ama kamu çalışanlarının nerelere takıldıklarını bilirim.

Nastasja: Saçmasapan konuşup durma.

Keith: Doğru söylüyorum.

Nastasja: Keşfedilmek istiyorum.
Ben onlardan daha güzelim.

Keith: Öylesin.

Nastasja: Senin söylemene gerek yok. Kendim görebiliyorum.
Çok güzel dans ediyorum.
Çok iyi oynayabilirim de.

Keith: İçine girmesi zor bir dünya..

Nastasja: Hadi çocuk yapalım.

Keith: .....

Nastasja: Çocukları çok seviyorum. Çocuklarımız olsun ister misin? Sen çok iyi bir baba olurdun.

Keith: Acaba-

Nastasja: Yerlerde oyunlar oynardınız.

Keith: -bu konu hakkında konuşmasak olur mu,lütfen?

Nastasja: Ben çekimden gelmiş olacağım. Yorgunum. Küçük Alexei bana doğru koşuyor..gel bana gel..

Keith: Bunu konuşmayalım.

Nastasja: Onu konuşma bunu konuşma.
Beni boş konuşan İngilizlerle karıştırma.

Keith: Öyle olmadığını biliyorum.
Affedersin.

Nastasja: Esas sen konuşma. Beni susturmaktan vazgeç. Çenemi kapatıp durma.

Keith: Biliyorum. Alışkanlık..

Nastasja: Benim babam kozmonot.
Ben altı yaşımdayken uzaya gitti.
Bana dedi ki, Nastasja, biriyle konuşmaya ihtiyaç duyduğunda eğer yanında konuşacağın kimse yoksa gölün kenarına gel ve gökyüzüne bak. Ben sana bakıyor olacağım. Bir daha dünyaya dönmedi. Hala onunla konuşurum.

Keith: Nastasja...
Sana birşey söylemem lazım.
Ben....

Nastasja: Akşam beni yemeğe götür.

Keith: Eve gitmek zorundayım.

Nastasja: Yalan söylüyorsun.

Keith: Bugün hava çok sıcak.
Sıcak havalarda seyahat etmekten nefret ediyorum.
Kafese tıkılmış hayvanlar gibi hissediyorum.
Eve gitmek zorundayım.

Nastasja: Bu yüzden mutlu değilsin.

Keith: Akşam seni yemeğe götüremem.

Nastasja: Terk et karını.

Keith: Sana söyledim-

Nastasja: Korkak. Yalancı.
Kaçıp gitmek istiyorsun.

Keith: İstemiyorum. Gerçekten.
Seninle kalmak istiyorum.
Eskiden Londra'dan nefret ederdim.
Trafiğine, insanlarına, kokuşmuşluğuna.
Ama seninle tanıştığımdan beri.....
Bu şehri seviyorum.
Her sokağını.
Her köprüsünü.
Alt geçitlerini.
Bütün parklarını.
.....
.....
.....
Benimle beraber olmamalısın.
Ben alevin üzerine atılmış ıslak bir havlu gibiyim.
.....
Bu şehirden nefret ediyorum.

Nastasja: Mutlu olmak çok kolay.

Keith: Hayır değil.

Nastasja: Saçmalama.
Eğer sen mutsuz olmayı seçeceksen seç.
Benim adıma konuşma.

Keith: Mutlu olmayı bende çok istiyorum.

Nastasja: Bu akşam geri gelecek misin?
Beni yemeğe götürecek misin?

Keith: Evet.

Nastasja: Ben film yıldızlarının takıldığı yerleri bulacağım.

Keith: Nastasja, ben...

Nastasja: Söyle.

Keith: Utanıyorum.

Nastasja: Ben İngiliz'lerle karıştırma.

Keith: Nastasja...
Ben galiba sana aşık oldum.
....
Ben...
Seni seviyorum.

Nastasja: Ben de seni seviyorum.

Keith: Nasıl sevebilirsin?

Nastasja: Sevebilirim. Mümkün.

Keith: .....

Nastasja balkona gider.
Keith cüzdanında kalan parayı da çıkartıp koyar.
Çıkar.

9.

Şehirde küçük bir parça ekili bir alan.

Vivienne'in elinde bir paket tohum. Etrafta büyümekte olan bir sürü sebze. Birkaç çiçek. Yolun kenarından hızla geçip giden arabalar.

Vivienne büyük bir dikkatle toprakta küçük çukurlar açar. Bir makasla tohum paketiin ağzını keser. Toprağa boşaltır.

Claire bahçıvan kıyafeti ve eldiveleri giymiş bir halde girer. Aşırı olmasa bile hamile olduğu farkedilir.

Claire: Merhaba.

Vivienne sanki kötü birşey yaparken yakalanmış gibi korkar.

Vivienne: Bu sizin miydi? Özür dilerim.

Claire: Hayır.

Vivienne: Sizin değil mi?

Claire: Sizin. Toprak size ait. Size sormadan birkaç birşey ektim, çünkü nasıl olsa siz birşey yapmıyordunuz, sonra eğer rahatsız olursanız nasıl olsa her zaman söküp atabilirsiniz diye düşündüm.
Hoş ziyan olmalarına dayanamam.

Vivienne: Beni rahatsız etmiyor. Siz...

Claire: Ben sizin komşunuzum.

Vivienne: Öyle mi. Affedersiniz.

Claire: Claire. Sitede oturuyorum
Kocamı görmüş olabilirsiniz.

Vivienne: Hayır.

Claire: Sabahları işe giderken görmüşsünüzdür belki.
Metalik gri bir Renault'su var.
Kocam biraz iridir.

Vivienne: O kadar çok insan var ki..

Claire: Sonunda tanıştığımıza sevindim. Herkes sizden bahsediyor. Evinize bakıp acaba içi nasıldır diyoruz. Evinizle gurur duyuyor olmalısınız. Ne kadar eski bir ev.

Vivienne: Yani...

Claire: Gordon polis.
Bende polisim. Ama bu ufaklık yüzünden biraz ara verdim.
Okula başladığında yeniden işe dönebilirim.
Öyle yaparsanız büyümezler.
Tohumları tek tek ekmelisiniz.
Hepsini öyle atarsanız birarada kavga ederler.
Göstereyim.

Dizlerinin üzerine eğilir.
Vivienne'e nasıl ekileceğini gösterir..

Bu otları ufaklık için ektim.
Bitkisel çay yapıyorum.

Her hastalığı iyi eden bir bitki vardır.
İlaç kullanmak fikrini sevmiyorum. Ağrı için bile olsa.

Vivienne: Hiç düşünmemiştim.

Claire: Düşünmelisin. İstersen ben anlatabilirim.

Vivienne: Ne kadar ödemem gerekecek?

Claire: Niçin?

Vivienne: Bu iş için.

Claire utanır.

Claire: Zevkle anlatırım.

Vivienne utanır.

Claire: Her zaman gelip birşeyler ekebilirsiniz.
Haftasonu Gordan'la gidiyoruz, belki gelip sulamak istersiniz.

Vivienne: Gidiyor musunuz?

Claire: Kısa bir seyahat.
Kuzeye gidiyoruz. Skye'a. Kamp yapacağız.
Ufaklıktan önceki son şansımız.
Skye dünyanın en güzel yeri.
Hem de İskoçya'da.
Çok şanslıyız.
Hemen şurası.
Gitmemek ayıp.
Birgün orada yaşamak istiyorum.
Gordon İskoçya ve Adalar Polis Teşkilatına başvuracak. Bu hergün Inverness'e gidip gelecek demek ama ona mikrolight ile uçup gidebileceğini söyledim.
Gordon'un elinden her iş gelir.
Çocuklarda internet üzerinden okula gidebilir.
Ben tarlada çalışırım.
Keltçe öğreniyorum.
Bu ufaklıkta Kelt ilkokuluna gidecek.
Çünkü başka bir dili öğrenmemek yazık olur.
Üstelik İskoç dili.
Eğer kimse konuşmazsa yazık olur.
Bütün o yer isimlerine yazık olur.
Bütün o şiirlere yazık olur.
Sen ne yapıyorsun Viv?

Vivienne: Ben konuşma terapistiyim.

Claire: İnsanlar ne işlerle uğraşıyor.
Ne meslekler var.
Bir ara bana anlat.

Vivienne: Çok enteresan bir iştir.

Claire: Yo hayır öyle demek istemedim. İnsanlarla ilgileniyorsan herşey enteresandır. O yüzden polis oldum. Büyük ihtimalle sende o yüzden bu işi seçmişsindir.

Vivienne: İletişim kuramayan insanlara yardım ediyorum. Tıbbi nedenlerden dolayı yani.

Claire: Çok pardon ama çok sıcak değil mi? Hararet bastı. Ben biraz su kaynatıp şöyle iki bardak güzel bitki çayı hazırlayacağım.

Vivienne: Ben gidecektim-

Claire: Ne güzel sohbet ediyoruz işte değil mi?
Kız kıza.
Ufaklıklardan bahsediyoruz.
Eminim sende ne hikayeler vardır.
Şunu benim için bitirebilir misin rica etsem?
Hemen dönerim

Vivienne'e malayı verir.

Vivienne: Teşekkürler.

Claire: Bir saniye içinde dönerim, sonra çaylarımızı içip bir güzel sohbet ederiz.

Claire çıkar. Vivienne eğilir, tıpkı Claire'in yaptığı gibi malayla toprağı kazmaya başlar. Durur. Etrafına bakar. Yukarıdan bir uçak geçer.

Vivienne: Claire?
....

Tekrar kazmayı dener.
Ayağa kalkar.

Vivienne: Claire?

Malayı düşürür.

Claire?

10.

Heathrow Havaalanı'nın barında Keith ve Eric.

Keith: Sarhoş oluyorum. Sana karşı dürüst olabilir miyim? Kendimi kontrol edemiyorum. İçimde birşeyler kabarıyor ve önüme gelen herkesle konuşmak istiyorum. Doğru söylüyorum. Yalan değil. Herneyse. Bahsettiğim o Rus kızla bir klüpte tanıştım, sözümona film artistlerinin gittiği bir klüpmüş. "Je t'aime" diye bir şarkı var, onda striptiz yapıyordu*,(şarkıyı mırıldanır)*, masama geldiğinde ona para verebileyim diye bu benim en sevdiğim şarkı diye yalan söyledim. Aslında yalan değil, bildiğim bir parçaydı sonuçta. Ona güzel birşeyler söylemek istedim. Sadece hoşuna gidecek birşeyler söylemek istedim.
...Benden çok daha genç.
Herşeyin farkındayım. Ama
birşey var...
Bir viski daha iç.
Barmen, iki Ardberg.
Viski Keltçe'de hayat suyu demek.
Viski içince herkesle konuşabildiğimi farkettim.
Keşke herkes viski içse. Keşke bütün buluşmalar, viski, bir tahta masa ve etrafında oturan iki kişiden oluşsa.
Doğruyu istersen paramparça bir haldeyim. Gerçekten. Dağıldım.
Siz Norveçliler duygularınızı bastırırsınız değil mi? Kalvinizme inanıyorsunuz değil mi?
Norveçliler öyle değil mi?
Balık. Yağ. Sessizlik ve Korku.
Aynı biz İskoçlar gibisiniz.
Küçükken bu duygudan kurtulacağımı düşünürdüm, babam gibi olmayacaktım. Bütün dünyayı dolaştım. Yabancı şehirlerde yaşadım. Amazon'un ortasında kamplarda çalıştım. Sonra çöller. Denizin ortasında bile çalıştım. Kaçabileceğimi düşündüm. Ama insanı esir alıyor değil mi? Alevin üzerine atılmış ıslak bir havlu gibi.
Sikerim böyle hayatı.
...
Vücudunun her karesinin tadı aklımda biliyor musun.
Her karesinin kokusu.
Kalçasının üstündeki küçük leke.
Alnındaki iz.
Şunu dinle.

Küçük bir ses kayıt cihazı çıkarır. Düğmesine basar.

Uyurken nefes alışını kaydettim.

Eric: Sesi güzelmiş.

Keith: Herşeyin farkındayım.

Keith tekrar dinler.

Eric: Şanslı adamsın.

Keith: Sana tek birşey söyleyeceğim.
Bunun ne kadar değerli olduğunu biliyorum.

Bedelinin büyük olduğunu biliyorum.

Eric: Kaç para istersin o kaset için?

Keith: Almak mi istiyorsun?

Eric: Ne kadar eder?

Keith: Şaka mı yapıyorsun?

Eric: Hayır.
...
Tabiki şaka yapıyorum.

İkisi de rahatlar.

Şanslı adamsın.

11.

Harmony 114 adlı modül.

Casimir: Az önce için özür dilerim.

Oleg: Bende yoldaş.
Duygularımıza kapılıp gittik bir anda.
Arada bir böyle şeylerin olması kaçınılmaz **.**

Casimir: Ama birgün seni öldüreceğim.

Oleg: Ya da ben seni.

Casimir: Şimdiden özür dilerim.

Oleg: Tabi canım anlıyorum.

Casimir: Eğer seni öldürmeyi başarırsam,
Ve bir mucize olurda ben buradan kurtulursam.
Ne yapmamı istersin?
Kimi aramamı istersin?

Oleg: Önce...Sovyet halkına onlar için başım dik bir şekilde öldüğümü söyle.

Casimir: Olur.

Söylerim.

Oleg: İkincisi, bir kadın var-

12.

Havaalanında barda.

Keith: Nereye uçuyorsun Eric?

Eric: Ortadoğu'ya.

Keith: İş mi tatil mi?

Eric: Birbirleriyle savaş halinde olan iki grup için barış görüşmesi ayarlamaya gidiyorum. Oldukça karışık bir durum. Şu anda çok fazla birşey anlatamam Onları destekleyenler tarafından zayıflık olarak algılanabilir diye iki tarafta birbirleri ile görüşeceklerini açıklamıyor. Yıllardır savaşıyorlar. Binlerce, onbinlerce insan öldü.

Keith: Boktan bir durum.

Eric: Çok zor bir iş.
Görüşme yapmaya gideceğim adamlar...
Merhameti olmayan korkunç tehlikeli aşağılık adamlar.

Keith: O tür insanlardan nefret ederim.

Eric: Bende. Aynen bende. Ama...birilerinin onlarla konuşması lazım.

Keith: İşin bu mu?
Mesleğin bu mu?
Görüşmeler mi yapıyorsun?

Eric: Dünya Bankası için çalışıyorum.

Keith: Ha şimdi anladım.

Eric: Bende aynı senin gibi memurum.

Keith: Pek aynı sayılmaz.

Eric: Hayır aynı. Türümüz aynı familyadan geliyor. İkimizde devletin memuruyuz. Biz düzeni sağlayan insanlarız. Doğru değil mi? Kendi haline bırakılırsa doğa kaosa doğru gider. Kendi haline bırakılırsa insanlık şiddete, vahşete ve adaletsizliğe sürüklenir. Biz bir hizmet veriyoruz.

Uygarlaştırıyoruz. İnsanların hayranlık duyduğu bir meslek değil belki, hatta küçümseyenler var ama biz sel zamanı su taşmasını önleyen duvarız. Öyle değil mi?

Keith: Ben devlet su ürünleri üretim çiftliğinde çalışıyorum.

Eric: O zaman ne demek istediğimi daha da iyi anlıyorsundur.

Keith: Bu konuşacağın adamlar...

Eric: Çok kötü insanlar. Hepsi katil. Korkunç.

Keith: Böyle bir zihniyet karşısında artık daha fazla devam edemeyeceğini farkettiğin bir an gelmeli. Sen şanslısın aslında çünkü bu adamlarla tanışma şansın var. Toplantılardan birine silah götürürsün.

Eric: Silah mı?

Keith: İki tarafı da öldürürsün.
Eğer sen ölürsen de ...

Eric: Ama..

Keith: Kahraman olursun.

Eric: Ben ölmek istemiyorum.

Keith: Şu hayatta gerçekten anlamlı bir şey yapmış olacaksın.
Bir hayal et.
Kaçımız böyle bir şansı yakalıyabiliyoruz ki.

Eric: Ben daha iyimser bakıyorum olaya. En azından konuşmayı kabul ettiler.

Keith: Ben olsam onları öldürürdüm.

Eric: Tavrını anlıyorum ama bazı şeyleri arkada bırakmasını bilmeli insan, değil mi? Bu adamları bir odada, tahta bir masanın etrafında buluşturuyoruz. Viski veriyoruz ve konuşturuyoruz ta ki - inanılmaz birşey oluyor, onları görmen lazım- hayatlarınındaki kaosu geride bırakıbileceklerini farkedene kadar . Kabulleniyorlar. Gözlerini görmen gerekir, nasıl bir rahatlama. İnsan duygulanıyor.

Keith: Hiç o şekilde düşünmemiştim.

Eric: Sana özel birşey söyleyebilir miyim?

Keith: Tabiki ne demek.

Eric: Bak...
Hayatında herşeyin bu kadar zor olmasına gerek yok.
Mutsuz olmana gerek yok.
Hiç gerek yok.

Keith: Yok mu?

Eric: Bu benim işim.
Hemen anlarım.

Keith: Benim durumum biraz farklı.

Eric: Kabullenmesini öğren.

Keith: Ben kimseyi öldürmeye kalkışmadım.

Eric: Kendini öldürüyorsun.

Kısa bir durak.
Keith kartını çıkarır.

Keith: Bu adı yazılı.

Karta kızın ismini ve adresini yazar.

Onu bu adreste bulabilirisin.

Kartı Eric'e verir.
Eric alır.
Anons duyulur.

Anons: BA230E numaralı uçuşla Edinburg'a uçacak olan Keith Sutherland için son çağrı. Lütfen acil olarak 15 nolu çıkış kapısına geliniz. BA230E numaralı uçuşla Edinburg'a uçacak olan Keith Sutherland için son çağrı. Lütfen acil olarak 15 nolu çıkış kapısına geliniz.

Keith: Anlattıklarımı kimseye söylemeyeceksin değil mi?

Eric: Tabiki hayır, sen?

Keith: Asla. Benimle tanıştığını kimseye söylemeyeceksin değil mi?

Eric: Asla. Sen?

Keith: Asla.
Hadi kutlayalım.
Bir viski daha içelim.
Yolluk olsun.

Eric: Hayata!
Norveç'te bizimde ‘hayat suyu’ diye bir içkimiz var. Belki de her ülke en sert içkisine bu adı vermiştir.

13.

Küçük bir sahne üzerinde Nastasja ve Sylvia. Nastasja 'Je t'aime moi non plus' eşliğinde (Şarkıya elektronik ritm eklenmiş.) erotik dans yapıyor. Çok çaba gösterdiği söylenemez. Sylvia'da erotik dans için giyinmiş ama onun da çok fazla hareket ettiği söylenemez.

14.

Modülün içi.

Oleg: Aynı okuldaydık.
Ona aşıktım.
Yılışık bir köpek gibi onu gittiği her yere takip ettim.
Arkadaşları ile birlikte benimle dalga geçiyorlardı ama bu beni durdurmadı.
Sonra askeri okula gittim ama hergün onu düşündüm. Ta ki bir haftasonu evci çıkıp onu tekrar görene kadar.
Artık o okuldaki kız değildi.
Eski günlerden konuşup güldük.
Beni evine davet etti.
Çok güzel bir haftasonu geçirdik.
Hayatımın en mükemmel haftasonuydu.
Birbirimiz için yaratılmıştık.
Birbirimizin ruhuna dokunduk.
Kışlama yepyeni bir adam olarak döndüm.
Bir sonraki hafta onu yeniden aramaya çalıştım ama..
Nasıl söylesem.
Çok meşguldüm. Bir türlü fırsat bulamadım. Saçma tabi.
Sonunda tam arayacaktım...
Nasıl olduğunu bilirisin...
Birbirimizin ruhuna dokunmuştuk.Kalkıp ta...
'Özür dilerim aramayı unuttum' diyemezdim. Denmez tabi.
Günlerce bir bahane bulmaya çalıştım.
Şimdi ne kadar sinirlenmiş ve kırılmış olabileceğini anlıyorum.
Ne yapacağımı bilmiyordum.
Bir ayın sonunda sessizliğimin çok iyi bir nedeni olduğunu farkettim.
Ve sonra..
Yıllar su gibi geçti...
Ve şimdi..
Eğer ben ölürsem ve bir mucize olurda sen kurtulursan
Onu bulup de ki..
'Oleg'in sana son sözleri...'
'Dedi ki Adrianna'ya söyle'..de ki....'Adrianna'ya söyle dedi....'
Bir dakika..
Ona son sözlerimin şey olduğunu ...
Belki yazsam daha iyi olacak.

Casimir: Büyük ihtimalle seni unutmuştur.

Oleg: Ben onu unutmadım.

Casimir: Büyük ihtimalle umurunda bile değildir.

Oleg: Yaptığımdan utanıyorum.

Casimir: Büyük ihtimalle artık bu konu hakkında hiçbirşey hissetmiyordur.

Oleg: Son sözlerim bir zarfın içinde kilitli dolabımda olacak.

Casimir: O aşağıda bir yerlerde hayatını yaşıyor.
Peki biz neredeyiz?

Oleg pencereye gider.

Oleg: Avrupa'nın üzerindeyiz, gece olmak üzere.

15.

Londra'da bir cadde. Nastasja çok şık ve pahalı bir gece kıyafeti giymiş.
Gökyüzünden bir uçak sesi duyulur.

Nastasja uçağa bağırır.

Nastasja: YALANCI! YALANCI! YALANCISIN SEN!
Ne bakıyorsunuz İngiliz domuzları?
Daha önce hiç mi bir kadının bağırdığını görmediniz ?
Hayır tabi nereden göreceksiniz.
Çünkü ağızlarına yastık kapatıyorsunuzdur.
YALANCI! YALANCI! AŞAĞILIK YALANCI SENİ!

16.

Provence'de bir cafe.

Bernard tezgahın önünde ayakta gazete okuyor, kafenin sahibi de orada.

Bernard: Şu habere bak.
Amerikalılar uzaya Pepsi yazmak istiyorlarmış.
Pepsi demek için
Ne büyük bir reklam.
Her akşam Ay ile kapışacak.

Mekan sahibi: Ay'ın satacak birşeyi yok.

Bernard: Bana bir viski ver.

Mekan sahibi: Akıllıca bir fikir.
Skoç mu olsun Burbon mu?

Bernard: Sakın bana o leş Burbon'u vermeye kalkışma.
Bardağı kırarım.
İskoç maltı ver bana.
(Kadehini kaldırır)
Amerikalılara ölüm!

Mekan sahibi: Ben Amerikalıları severim.

Bernard: Amerikalılar zehir gibidir. Aklımızı sömürgeleştiriyorlar.

Mekan sahibi: Tam tersi, enerji dolu arkadaş canlısı insanlardır ve paraları da değerlidir.
Ben Amerikalılara kucak açarım.

Bernard: Ben köşe bucak kaçarım.

Mekan sahibi: Peki ya Elvis?
Elvis'ten de kaçar mısın?

Bernard: Hiç düşünmem.

Mekan sahibi: Peki ya Hank Williams?

Bernard: Peki ya Dostoevsky?

Mekan sahibi: Peki ya Walt Whitman?

Bernard: Peki ya Jean Genet?

Mekan sahibi: Peki ya John Wayne?

Bernard: Peki ya Gainsbourg?

Mekan sahibi: Peki ya Batı Yakasının Hikayesi?

Bernard: Peki ya Oedipus?

Mekan sahibi: Peki ya...

Bernard: Peki ya...
Peki ya...

Mekan sahibi: Peki ya..

Bernard: Müşterin olarak kalmamı istiyorsan kes sesini.

Mekan sahibi:.....
.....
Martin Scorcese..

Bernard: Don Quixote.

Mekan sahibi: YETER.

Bernard: YETER.

Mekan sahibi: Yeter tamam. Şunu unutma Bernard. Eğer benim barımda içmeye devam etmek istiyorsan oturup ağlamam.
Her bir Fransız'a karşılık binlerce arkadaş canlısı ve parası değerli Amerikalı var.

Bernard: Bende sana şunu söyleyeyim, gün gelecek yeryüzünde insanoğlunun bugüne kadar anlatmış olduğu hikayelerin hepsi Amerikan liselerinde geçen filmlere dönüşecek.

Mekan sahibi: O günü dört gözle bekliyorum.

Bernard: Seninle daha fazla konuşmam mümkün değil.
Tam bir Sam Amca olup çıkmışsın.

Mekan sahibi: Bu düzen içerisinde bunun hiçbir önemi yok.

Bernard: Siktir.

Mekan sahibi: Kusura bakma.

Bernard: Boş konuşuyorsun.

Mekan sahibi: Kabullenmeyi öğrenmen gerekiyor.
Yine felç geçireceksin.
....
Tamam ya.
Özür dilerim.
Ben sadece muhalif olmayı seviyorum.
Konu önemli değil, mutlaka aksini savunurum.
Bu bir yaşam tarzı.
...
Tabiki gerçek hayatta bende Amerikalıları itici buluyorum.

Bernard: Tamam uzatma.

Mekan sahibi: Sen değerli bir müşterisin.

Bernard: Teşekkür ederim.

Mekan sahibi: Ne demek.

El sıkışırlar.

Şimdi. Bernard.
Bana yukarıdan bahset.
Bir haber var mı?

Bernard: Aletleri dağın biraz daha tepesine doğru çıkardım.
Orada ışık kirliliği daha az.
Son zamanlarda hava bayağı bulutlu.
Araç orada ama henüz bağlantı kuramadım.

Mekan sahibi: Belki bu ziyaretçiler.....belki fransızca bilmiyorlardır.

Bernard: Denklemler gönderiyorum.
Asal sayılar, pi sayısı, basit geometrik denklemler anlayacağın.

Mekan sahibi: İyi ki uzaylı değilim.
Geometri bana çince gibi geliyor.

Bernard: Bize birşey öğretmek için buradalar.
Eminim bundan.
Bir sır var. Bir sır.
Bizden çok daha zekiler.
İletişime geçecek doğru dili bir bulabilsem...

Mekan sahibi: Erotik birşeyler göndermeyi denedin mi hiç?

Bernard: Hayır.

Mekan sahibi: İşe yarıyabilir.
Çıplak bir kadın resmi mesela.
Beynelminel bilinen bir semboldur .

Bernard: Çok bilgeler.

Mekan sahibi: Nereden biliyorsun?

Bernard: Sessizliklerinden anlıyorum.
Gördükleri karşısında sessizliğe bürünmüşler.
Durmamızı bekliyor.
Ve yukarıya bakmamızı.
Ve farketmemizi.
Ve doğru kelimeleri bulmamızı.

Mekan sahibi: Bak ne diyeceğim.. Gazeteleri okuyorsun.
Bunlar belki de uzaylı falan değildir.

Anladın mı? Aramızda kalsın.
Yukarıya her türlü boku fırlatıyorlar.

Bernard: Eminim.
Bütün verileri kontrol ettim.
Uzay Üssü'ndeki bir arkadaşımla konuştum.
Bir bakmasını söyledim.
Bak dedim ben terörist falan değilim, eğer bu bir çeşit casus uydusu falansa söyle de kafam rahatlasın. Artık geceleri düşünmeden rahatça uyuyabileyim dedim.
Ama hayır, hiçbir açıklama getiremedi.

Mekan sahibi: Şey diyorlar, sen bu alanda çalıştın bilirsin, bu casus uyduları yukarıdan aşağıda kağıt oynayan bir adamın elindeki kağıdın fotoğrafını çekebiliyormuş doğru mu? Bir kadının vücudundaki küçük bir lekeyi bile çekebilirmiş. Gerçekten görebilirler mi o kadarını?

Bernard: Evet doğru.

Mekan sahibi: Bilmiyorum ama eğer seni sevmeseydim, eğer bu kadar değerli bir müşterim olmasaydın seni buraya sokmazdım. Bir sürü acayip hikaye anlatıyorsun. Çok kafam bozuluyor. Daha geçen hafta Louise ile açık havada sevişiyordum.Ya onunda fotoğrafını çekmişlerse? Ya karıma kadar ulaşmışlarsa?

Bernard: Mümkündür. Bu araçta insanoğlunun kimbilir ne sırları saklıdır.

Mekan sahibi: Ve hiçbirşey söylemiyorlar öyle mi?

Bernard: Ne söylesinler ki?

Mekan sahibi: Bu nasıl bir mantık ki...hangi orospuçocuğu hakkımda bütün bunları bilmek istesin ki? Hangi orospuçocuğu bu sırları tepemde sallanan bir balta gibi saklayıp duruyor? Ben dürüst bir adamım.
...
Ben inanmıyorum bunlara.

Bernard: Gel benimle.

Meydana çıkarlar.

Araç tam tepemizde.
Bak. Gördün mü?
Hareket ettiğini görebiliyor musun?

Mekan sahibi: Galiba.

Bernard: Oriyon'un tam altında. Doğuya doğru ilerliyor.

Mekan sahibi: Piçler. Oradalar.
...
Hakkımda herşeyi biliyorlar.

Bernard: Herşeyi.

Mekan sahibi: Ve hiçbirşey demiyorlar.

Bernard: Tek bir kelime bile.

Mekan sahibi: Nasıl olabilir ki böyle birşey...

Bernard: Oluyor. Mümkün.

17.

Hastane bahçesi.

Vivienne bir hastası ile konuşuyor.

Vivienne: Bugün günlerden ne söyleyebilir misin Joe?

Hasta: Hayır. Hayır. Söyleyemem. Özür dilerim.

Vivienne: Hangi yılda olduğumuzu söyleyebilir misin?

Hasta: Hımm..ıı...Hayır. Hayır. Çok özür dilerim. Gerçekten.

Vivienne: Peki dün ne yaptın? Kahvaltıda ne yedin?

Hasta: Aaaa...siktir ya..bunu soracağını biliyordum, biliyordum..bi dakika..Olmuyor..hayır..özür dilerim bomboş hiçbirşey yok..

Vivienne: Şu anda tam olarak neredesin Joe? Bunu söyleyebilir misin?

Hasta: Galiba şeydeyim..bütün bunlar bir ipucu olmalı bu ağaçlar, orman filan..ahh siktir ya.

Vivienne: Şu anda bahçedesin. Bahçe.

Hasta: Tabi ya. Doğru.

Vivienne: Bahçeden bahsetmek ister misin?

Hasta: ...
...
...
O şeyin üzerinden koşarak bana geliyor.
O güzel şey.
Bana doğru koşuyor.
Ayağım altında o güzel şey.
Ahh çok hoş.

Bana gülümsüyor.
Ahh ahhh
Neydi adı o şeyin.
Koşarak geliyor.
Bana gülümsüyor.
...

Vivienne: Çimenler mi?

Hasta: Siktir ya tabi!
Çimenlerin üzerinde koşarak bana doğru geliyor.

Vivienne: Bu uzun zaman önce miydi?

Hasta: Tabi ya. Siktir.çok uzun zaman önce.
Koşuyor. Siktir.

Vivienne: Kim? Kim koşarak geliyor?

Hasta: Yaa..
...
Hayır, olmuyor, hatırlamıyorum. Özür dilerim ya. Çok özür dilerim.

18.

Londra. Soho'da bir bar.
Ortalık sakin. Sylvia ve Nastasja birlikte oturuyorlar.

Sylvia: Bir Pepsi iç.
...
Erkekler böyledir işte.
Düşünmeden yalan söylerler. Yalan söyledikleri zaman söylediklerinin yalan olduğunu bile düşünmezler. Sorun burada zaten. Doğruyu söylediklerini zannederler. Dünyayı başka şekilde algılarlar.
Nastasja.
Şişşş.
Seni seviyorum. Hadi ama.
Erkekler hayata bir tek kendi gözlerinden bakarlar. Büyük resmi görmezler, anlıyor musun, film kamerası gibi. Biz hayata baktığımızda o filmin içindeyizdir,konuşuruz, bizi seyrederler, neler olduğunu anlarız, çünkü içindeyizdir.
...
Omuzumda ağla.
Tamam işte böyle.
...
Erkekler bütün dünyayı kendi gördüklerinden ibaret olduğunu sanırlar.
Gözlerini senden çevirdiklerinde yok olduğunu düşünürler.
Bu gece izin al, çalışma.

Bende kal.
Ben sana bakarım.
...
Herzaman yanında olurum.
Söz veriyorum.

Nastasja: Neden gitmek zorundalar?
Neden geri dönemiyorlar?
Hep laf.
Hep boş laf.

19.

Harmony 114.
Oleg elinde oyun kağıtlarını tutuyor.
Sovyet Kızıl Ordu Korosu'ndan bir şarkı çalıyor.
Casimir telsizi tamir etmeye çalışıyor.

Casimir: Bana ikinci kıyafeti getir.

Oleg: Neden?

Casimir: Çünkü birincisi hasarlı.

Oleg: İkiside hasarlı.

Casimir: İkinci kıyafet daha az hasarlı.

Oleg: Ne yapacaksın ki zaten?

Casimir: Dışarı çıkacağım.

Oleg: Dışarı mı? Nereye?

Casimir: Dışarı.

Oleg: Dışarısı çok tehlikeli.

Casimir: İletişim bağlantılarını tamir etmeye çalışacağım.

Oleg: Bu yaptığının ne kadar tehlikeli bir hareket olduğunu sende biliyorsun.

Casimir: Kızımla konuşmak istiyorum.

Oleg: İntihar bu.

Casimir: Birisiyle konuşmak istiyorum.

Oleg: Benimle konuş.
Şeyden bahsedelim..

Casimir: Seninle artık hiçbir hakkında konuşmak istemiyorum.
Kurtarılmak istiyorum.

Oleg: Bizi kimse kurtarmayacak.
Biz unutulduk.

Casimir: Eğer bir mesaj gönderebilirsem birisi bizi duyabilir.

Oleg: Kimse dinlemiyor.

Casimir: İletişim kurmazsak nasıl dinleyebilirler ki?

Oleg: Peki ya Amerikalılar duyarsa?

Casimir: Amerika'yı seviyorum.
Pepsi Cola içmek istiyorum.
Sex showlarını izlemek istiyorum.
New York'a gidip bir restorant açmak istiyorum.

Oleg: Amerikalılar bizi öldürmeye çalışabilir.

Casimir: Bir Amerikalı tarafından öldürülmeye can atıyorum.

Oleg: Bizi rehin alıp kendi insanlarımıza karşı kullanabilirler.

Casimir: Birisiyle konuşmak istiyorum.

Oleg: İLETİŞİM KURMA İZNİMİZ YOK.
Bu gizli bir görev.

Casimir: Görevimizi tamamladık.
On iki yıldır kimse bize ulaşmaya çalışmadı.

Oleg: Bu hala gizli bir görev.
Emir iptal edilmedi.

Casimir: Kızımla konuşmak istiyorum.
Ver şu kıyafeti.

Oleg: Sorumluluklarımız var.
Resimden konuşalım.
Ondan bahset biraz.

Casimir: Yeter artık.

Oleg: İletişim kurmayı başarırsan ne diyeceksin?

Casimir: Lütfen çocuklarımla konuşturun beni diyeceğim.

Oleg: Kızın seni çoktan unutmuştur.

Casimir: Sesimi duyunca hatırlar.

Oleg: Kimse bir hayaleti istemez evinde.

Casimir: Ben hayattayım.

Oleg: Onu mahvedersin.

Casimir: Onu seviyorum.

Oleg: Kendine sensiz bir hayat kurdu.
Geri dönüş mümkün değil.
Geri gidemezsin.
Geri gidemeyiz, ileri gidemeyiz.
Sadece..
Böyle devam edeceğiz.
Zaman çizgisi ortadan kalktı.
...
Bir kart al.
Konuşalım.

Casimir: Bana ikinci kıyafeti getir.

20.

Edinburg yakınlarında bir sahil.
Bir araba yanaşır, uzunları yanar bir vaziyette durur. Arabanın farları hem sahili hem de denizi aydınlatan iki keskin çizgi ile gecenin karanlığana karışır. Yağmur yağmakta. Arabanın radyosunda 'To Live is to Fly' adlı şarkı çalıyor. (Townes Van Zandt söylüyor)

Keith arabandan çıkıp denizi gösteren farın olduğu tarafa yürür.
Kıyafetlerini çıkartıp katlar.
Çırılçıplaktır.
Nastasja'nın sesini kaydettiği aleti çıkarıp dinlemeye başlar.
Yukarıda, gökyüzünde, uydu yörüngesinde dönmeye devam etmektedir.

21.

Edinburg'daki ev.

Vivienne panjurları kapatır. Koltuğa oturur. Televizyonu açar. Ekranda görüntü çıkmaz, karıcalıdır.

22.

Harmony 114 adlı modül.

Oleg kartlara bakıyor.
Birden kulak kesilir.
Casimir'in heyecanlı sesi intercom gibi bir yerden duyulur.

Casimir: Birşeyler oluyor.
Duyabiliyorum.
Oleg bir ses duyuyorum.
Bir konuşma...anlamadığım bir dilde...
Bir ses duyuyorum.
Merhaba? Merhaba?
Bir sürü numara.
Başka başka dillerde söyleniyor.
Harmony
114
Harmony
114
Harmony
114

Soyvet Kızıl Ordu Korosu duyulur.

2.PERDE

1.

Provans'da dağın kenarında bir bahçe.
Karanlık.

Ağaçların arasından esen rüzgarın sesi duyulur.
Yıldızlar gözükür.
Bir yıldız kayar, yay şekilini alıp kayıp yokolur.
Telsiz sesi duyulur.
Aralarda Casimir'in sesi gelir.

Casimir: .... Harmony 114. ....Harmony 114...
(nefes sesi)
Harmony 114...

Bilgisayar.
Bernard girer.

Karanlık yerini yavaş yavaş sabahın ilk ışıklarına bırakır. Uzun bir gece olmuştur. Bernard berbat bir haldedir. Küçük bir çanak antene bağlı olan bilgisayarını bahçeye kurmuştur. Geceden kalma yeme içme artıkları etrafında yığılı duruyor. Uydudan sesi kaydetmesini sağlayan bilsiyar programı ile uğraşmaktadır. Casimir'in sesini defalarca dinler.

Yazar.
Yazması bittikten sonra bilgisayar onun az önce yazdığı yazıyı okur.

Ses: Harmony 114?
Lütfen.
Harmony ne demek?
Müzik anlamında mı?
Müzik mi çalayım istiyorsun?
Anlamıyorum.
Lütfen bana yardımcı ol.
Seninle konuşmak istiyorum.
İletişim kurmak istiyorum.
Yardımcı ol bana.

Telsiz sesi.

Bernard: Neden benimle konuşmuyorsunuz götoğlanları?

2.

Edinburg'da bir karakol odası.
Claire ve Vivienne karşılıklı bir masada oturuyorlar.
Claire'in üstünde polis kıyafeti var.
İkisinin ortasında masanın üzerinde Keith'in düzgünce katlanmış kıyafetleri duruyor.
En üstte kravatı katlı bir şekilde duruyor.

Claire: Çok korkunç bir olay.
...
Hiç acele etme.
...
İyice emin olmamız lazım.

...
Değil mi?

Vivienne: Evet.

Claire: Bunlar bizim bulduğumuz kıyafetler.

Vivienne: Evet.

Claire: Bu kıyafetler kocanın mı?

Vivienne: Evet.

Claire: Bu onun kravatı mı?

Claire kravatı alıp Vivienne'e verir. Vivienne elinde tutup bakar. İnceler.

Vivienne: Evet galiba.

Claire: Emin misin?
Çok değişik bir kravat değil mi?

Vivienne: Kendi almış. Genelde ben alırım kravatlarını.
Gidip böyle birşey almış.
Takıyordu..

Claire: Normalde sen mi alırsın kravatlarını?

Vivienne: Evet.

Claire: Ama bunu sen almadın?

Vivienne: Hayır.
Hoşumada gitmedi.
Uzman falan değilim ama resim hoşuma gitmedi.

Claire: Biraz şey evet.

Vivienne: Gösterişli.

Claire: Evet.

Vivienne: Keith gösteriş meraklısı biri değildir.
Kravat ona yakışmamıştı.
O yüzden hemen farkettim.
Ben öyle bir kravat almazdım.
Kıyafetlerinin daha bir şey olmasını tercih ederim..

Claire: Sade.

Vivienne: Evet.

Claire: Ve kravat gösterişli olduğu için hemen gözüne çarptı?

Vivienne: Keith öldü.

Claire: Bu karavatın kesinlikle onun kravatı olduğunu söyleyebilir misin?

Vivienne: Kesinlikle onun kravatı.

Claire: Çok üzgünüm Viv.
Bütün bunlar senin için korkunç olmalı.

Vivienne: Belki kravatını başka birine ödünç vermiştir olamaz mı?
...
Hayır.

Claire: Şu aşamada bütün olasılıkları değerlendiriyoruz.

Vivienne: Yüzme bilmiyor.
Suda...
O kadar soğuk ki..
Kesin...

Claire: Hiç değişik birşey farkettin mi?
Onu rahatsız eden birşeylerin olduğunu hissettin mi?

Vivienne: Herzaman birşeyler rahatsız ederdi onu.
Herşeyi kafasına takardı.

Claire: Ama özellikle kafasına taktığı birşey var mıydı?
Mesela mutsuz gözüküyor muydu?

Vivienne: Belki biraz, evet.
Ama bir miktar mutsuzluk çok sıradışı bir durum değil bizim için. Normal yani.

Claire: Bazen erkeklerin başı beladaysa, kendilerini baskı altında hissederler.
Baskı onu birşeyler yapmaya itmiş olabilir.

Vivienne: Keith çok güçlüdür. Kolay yıkılmaz. Her zaman söylemişimdir. O benim kalemdi.

Claire: Ama son zamanlarda sıkıntılı olduğunu söyledin.

Vivienne: Hem çok güçlüydü hem de sıkıntılıydı.
Her ikiside.

Claire: Kuvvet etkisini en çok güçlülerde gösterir.
Bir adamın kafası baskı altındayken öyle şeyler üretir ki..

Vivienne: Nereden biliyorsun?

Claire: Bu konuda eğitim görüyoruz.

Vivienne: Kocamı tanımadığımı mı düşünüyorsun?

Claire: Kimse kimsenin içini bilemez.
Kimse o itici güçleri tahmin edemez.
Borcu var mıydı?

Vivienne: Hayır.

Claire: Seksle alakalı bir durum olabilir mi?

Vivienne: Mümkün değil.

Claire: Belli belirsiz bir endişe belki?

Vivienne: Hayır.

Claire: Kafasını sürekli kurcalayan bir endişe belki?

Vivienne: Herşey normal. Herşey normal-di. Tabiki de normal değildi. Ben aptal değilim. Eğer kocam denize girmişse bu tabiki de normal birşey değil. Ama diğer herşey herzamanki gibiydi, normaldi.
Anlıyor musun?.
Bu normal mi peki?
Denize girmek?
Başkaları da yapıyor mu?

Claire: Hep olur. Adam arabasını sahile çeker. Elbiselerini çıkartıp düzgünce katlar. Farlarını açık bırakır ki araç kolayca bulunsun, sonra da..

Vivienne: Denize girer.

Claire: Ve kaybolur.

Vivienne: Tek başınaydı. Korkmuş olmalı.

Claire: Çok üzgünüm gerçekten.
Ama belki de ölmedi.

Vivienne: Yüzmesini bilmez. Yüzmesini bilmiyor. Ben kocamı tanıyorum.

Claire: Banka hesabınızdan yüklü miktarda bir para çekmiş. İki bin poundun üzerinde. Bu para elbiselerinden çıkmadı.

Vivienne: Yani ne diyorsun?
Belki de ölmedi derken ne demek istiyorsun?

Claire: Herşey bir tür işaret.
Elbiseler.
Para.

Vivienne: Elbiseler mi?

Claire: Takım elbise. O kadar düzgünce katlanmış olması. Bize her hareketini planlandağını göstermek istiyor. Herşeyi önceden düşündüğünü. Anlıyor musun? Parayı da önceden planlayarak çekmiş.

Vivienne: Kaybolduğunu mu söylüyorsun? Zavallı şimdi...

Claire: Kıyafetlerini hemen bulunabilecek bir yere koymuş.

Vivienne: Onu aramamamız lazım. Acilen hemen aramaya başlamalıyız. Sen polissin ne yapılacağını bilirsin..

Claire: Ama o bulunmak istemiyor. Bize söylediği bu.

Vivienne: Ama hayatta öyle mi?

Claire: Bilmiyoruz.

Vivienne: Bana birşeyler anlatmaya çalışıyor.

Claire: Hepimize birşeyler söylüyor.

Vivienne: Takım elbisede bir mesaj mı?

Claire: Evet.

Vivienne: Hayattayım mı diyor yani?

Claire: Onu demiyor.

Vivienne: Geri geleceğim mi diyor?

Claire: Elbiseler benim öldüğümü sanın diyor.

Vivienne: Ama sanın diyor. Sadece sanın diyor.

Claire: Birşeyi unutmamamız lazım Viv, ölü gibi gözükmenin tek yolu bazen gerçekten ölmekte olabilir.

Vivienne: Ama..

Claire: Karavata geri dönelim.
Kravat meselesini anlat bana?

Vivienne: Ne anlatayım ki?

Claire: Kravat direkt olarak sana gönderdiği bir sinyaldi.
Sana birşey söylüyor.
Anlayacağını biliyordu.

Vivienne: Ama anlamadım. Sen söyledin.

Claire: Bu konuda eğitim gördüm.
Kravatın üzerindeki resim...altında bir yazı var.
Mont Saint Victorie, Paul Cezanne tarafından yapılmış. (Kutsal Victorie Dağı)
Sana birşey ifade ediyor mu bu?

Vivienne: Hayır.

Claire: Bu ismi tanıyor musun...Paul Cezanne?

Vivienne: Tabiki tanıyorum. Ressam. Cezanne ressamın adı.

Claire: Biliyorum. Seninde bileceğini tahmin etmiştim.
Sadece emin olmamız gerekiyor.
Bu...
...
Tamam düşünelim.
Pekala.
Belki de sadece bir tesadüftür.
Belki de bu resim...bizim anlayamayacağımız bir mesajtır.

Vivienne sessizce ağlamaya başlar.
Claire elini tutmak için uzanır.
El ele tutuşurlar.

Kısa bir ara.

Vivienne toparlanır.
Elini çeker.
Claire boşta kalan elini bir süre sonra çeker.

Vivienne: O çok güçlü biriydi.

Claire: Sana bu yaptığı resmen cinayet.

Vivienne: Başı dertteydi.

Claire: Kimse hayatını böyle bırakıp çekip gidemez. Yanlış. Bunu yapma lüksümüz yok. Zamanla kızmaya başlayacaksın.

Vivienne: Kızgın değilim.

Claire: Hep böyle olur. Bizim işimiz insan ilişkileri.
Kendimizi her türlü etkiden korumak için hislerimizi geride tutmasını da öğreniyoruz.
Ama sana bakıpta nasıl acı içinde olduğunu görünce..
Öfkeme hakim olamıyorum.

Vivienne: Ben sadece şaşkınım..Bütün bunlar...

Claire: Yazık, çok yazık..Bir başkası onun hayatına sahip olmak için neler vermezdi.

Vivienne: Sence benim yüzümden mi?

Claire: Kim bilir.

Vivienne: Ben belki sadece küçük bir parçasıydım. Sorunun minik bir parçası. Kafasını kurcalayan dertlerden biri. Belki de onu kandırıyordum. Yıllarca ta ki-

Claire: Bu durumun bir parçası olduğun kesin ama o kadarını bilemem.
Arkadaş olduğumuz için sana karşı dürüst olabilirim.
Ama keşke birşeyler söylemiş olsaydı.

Vivienne: Ama söylemedi. Hiçbirşey söylemedi.

Claire: Konuşsaydı çözülebilirdi.
Konuşmak herşeyi halledebilir.
İntiharlar, cinayetler..her türlü suç insanlar birbirleri ile konuşmayı deneseler ortadan kalkabilir.
Habire söyleyip duruyorum bunu.
Ama gerçekten, gerçekten çok yazık.

Vivienne: Televizyon bozuldu.

Claire: Efendim?

Vivienne: Normal olmayan tek şey buydu.
Televizyon bozuldu ve biz havadan sudan konuşmaya başladık..panjurları açtık...ve..ve..
Normal olmayan tek şey buydu.
...
O televizyondan kurtulacağım.
Daha fazla okuyacağım.
Ya da müzik dinleyeceğim.
O kadar uzun zaman oldu ki oturup bir kitap okumayalı..

3.

Harmony 114.

Oleg uzay gemisinin seyir defterine kayıt yapıyor

Oleg: İletişim ağları bir daha tamir edilemeyecek üzere tamamen bozuldu.
Yoldaş Casimir'in iletişim sistemini tamir etme girişimi başarısızlıkla sonuçlandı.
Hiçbir sinyal gönderemiyorum ve alamıyorum.
Yoldaş Casimir artık benimle birlikte değil.
Yaşam destek üniteleri çalışıyor.
Yeterli erzağım var.

Kendi yiyeceğimin yanında Yoldaş Casimir'in erzağı da var.
Görev bitene kadar yaşamam garanti altına alındı.
...
Bugünün notları bu kadar.

Oleg makinayı kapatır.
Cebinden çıplak kadın resimleri olan kartları çıkartır.
Elinde tutup, içlerinden bir tanesini seçer.

4.

Soho'da yeraltında kirli pislik içinde bir bar.
Albinoni'nin Adagio adlı şarkısının elektronik versiyonu bangır bangır çalmakta.
Sylia sahnede. Sanki çok büyük bir erotik bir dans şovu yapacakmış gibi giyinmiştir ama neredeyse hiç hareket etmez.
Eric onu seyreder.
Nastasja Eric'in masasında oturuyor. Uzun siyah bir gece elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş. Aşırı makyajlı.
Eric kolunu onun beline dolar.
Kısa bir an olur.
Nastasja bağırarak birşeyler söyler. Müziğin sesi çok yüksektir.

Nastasja: Bu boktan müziği kapatsalar keşke!

Eric: Efendim?

Nastasja: Dedim ki...

Ayağa kalkıp Sylvia'nın kulağına birşeyler söyler. Sylvia sahneden gider. Bir iki dakika sonra müzik kesilir. Nastasja Eric'in yanına döner.

Nastasja: Mezarlık gibi burası. Herkes nerede?
Etrafta hiç film yıldızı görüyor musunuz ?
Bazen buraya bizi seyretmeye inerler.
Siz film yıldızı falan mısınız?

Eric: Hayır.
Sen?

Nastasja: Hayır.

Eric: Hiç şaşırmadım.

Nastasja: Eğer film yıldızı değilseniz ne iş yapıyorsunuz?
Sizi tanıyorum değil mi?
Yönetmen misiniz? Ya da kameraman?

Eric: Film sektörü ile hiçbir alakam yok. Film seyretmem bile.

Nastasja: Şampanya ister misiniz?

Eric: Hayır.

Nastasja: Ben şampanya istiyorum.
Sylvia!
İçecek birşeyler getir.
O zaman senaryo yazıyorsunuz?
Yüzünüz çok tanıdık geliyor.

Eric: Malesef daha önce tanıştığımızı hiç sanmıyorum.

Nastasja: O zaman polissiniz.
Ben o çıtkırıldım ingiliz kızlarına benzemem.

Eric: Senin adına sevindim.

Nastasja: Ben Rus'um.

Sylvia bir kadeh şampanya getirir.

Nastasja: Siz ne içerdiniz?

Eric: Votka lütfen.

Nastasja: Ne kadar kibarsınız.
Bu kadar kibar birinin burada ne işi var?
Tiyatroda mı çalışıyorsunuz?

Eric: Hayır malesef çalışmıyorum.

Nastasja: Size birgün hayat hikayemi anlatırım. Önce oyun olarak yazacağım sonra dünyaca ünlü bir film olucak. Benim babam gökyüzünde. Ben altı yaşımdayken oraya gitti. Henrik İbsen'in Hedda Gabler'ini çalışmıştım. Çok genç olduğum için tiyatro okuluna beni almamışlardı. Hep babamın geri döneceğini düşündüm. Ama hiçbir zaman dönmedi.
Yukarıda hava nasıl?
Aydınlık mı?
Yıldızlar görünüyor mu?

Eric: Güneşli, parlak ve hafif rüzgarlı bir hava var.

Nastasja: Kaç zamandır dışarı çıkmadım. İnsan unutuyor. Kim unutmaz ki.

Eric: Adın ne senin?

Nastasja: Nastasja. Rusya'dan geldim. Ağzına yastık kapayan çıtkırıldım ingiliz kızlarına benzemem. Haberiniz olsun burada bir şişe şampanyayı kaça satttıklarını bir duysanız..Bir tahmin edin? Altmış pound.

Eric: Pahalı mı?

Nastasja: Değil mi?

Eric cüzdanını çıkartır. Bir tomar para çıkarır.

Eric: Bunlar kaç para eder bimiyorum bile. Cüzdanımda yüzlercesi var.

Nastasja: Siz çok mu zenginsiniz?

Eric: Norveç'liyim.

Nastasja: Burada ne yapıyorsunuz? Norveç'li bir film yapımcısı falan mısınız?

Eric: Sinema bana tamamen yabancı bir dünya.

Nastasja: Londra'da ne yapıyorsunuz?

Eric: Londra'yı seviyorum.

Nastasja: Bende!

Eric: Yeni insanlarla tanışmaya bayılıyorum.

Nastasja: Bende!

Eric: İşim gereği neredeyse bütün önemli şehirlere gitmem gerekiyor. Çok önemli olmayanlara da gittiğim oluyor.
Fakat gittiğim bütün şehirler içinde en çok Londra'yı seviyorum.
Çayımı Londra'dan alırım.
Fortum and Mason's'a giderim.
Bazen Charing Cross'dan ikinci el veya baskısı kolay bulunmayan kitaplar alırım. Ya da Tottenham Court Caddesi'ne gider elektronik eşyalar alırım.
Kuzen ve yeğenlerime oyuncak almak istersem mutlaka Hamley's'e giderim.
Londra'da para harcamak çok keyifli.
Bu benim fikrim tabiki.

Nastasja: Bende öyle düşünüyorum.

Eric: Bu para benim için hiçbirşey ifade etmiyor.
Dolardan daha hafif gibi geliyor.
Sanki bir nefeste uçup gidecekmiş gibi.

Sylvia içkilerle gelir.

Nastasja: Burada hayat yok. Mezarlık gibi.

Eric: Başka bir yere gitmek ister misin?

Nastasja: Heryer olur farketmez. Yeter ki bu delik olmasın.
Beni bir yere mi götürecek misiniz?

Eric: Eğer istediğin buysa gideriz.
Bana bir dakika izin verirsen bir telefon etmem gerekiyor.

Cep telefonunu çıkartır.

Sylvia: O şey burada çalışmaz. Çekmiyor burada.

Eric: Öyle mi?

Sylvia: Bardaki telefonu kullanabilirsin.

Eric: Teşekkür ederim.
Bir dakika içinde dönerim.

Eric çıkar.

Nastasja: Seni bokkafalı İngiliz ne yaptığını sanıyorsun?

Sylvia: Ne?

Nastasja: Uzaklaştırdın onu.

Sylvia: Uzaklaştırmadım.
Telefon etmek istedi.

Nastasja: Uzaklaştırdın.

Eric cüzdanını masada bırakmıştır. Sylvia cüzdana ve içindeki paralara bakar.

Nastasja: Sakın parasını çalma.

Sylvia: Niye?

Nastasja: Geri gelecek.
Beni de yanında yukarı götürecek.

Sylvia: Gidemezsin. Çalışıyorsun.

Nastasja: Beni götür dedim. O da tamam olur dedi.

Sylvia çok rahatsız olmuştur.
Nastasja ona sarılır.

Nastasja: Merak etme.

Eric telefondan döner.

Nastasja: Şu anda çalışıyorum o yüzden sizinle biryere gelemem.

Eric: Artık çalışmıyorsun.

Nastasja: Yok siz anlamadınız.

Eric: Gerekli kişilerle telefonda görüştüm ve herşeyi hallettim.

Nastasja: Hangi kişilerle? Patronumla mı konuştunuz?

Eric: Senin patronunu çalıştıran kişilere iş veren insanlarla gerekli konuşmaları yaptım. Herşey yolunda. Endişe edecek hiçbirşey yok.

Nastasja: Beni nereye götürüyorsunuz?

Eric: Nereye istersen. Londra senin !

5.

Hastanenin bahçesi.

Hasta bir bankta oturuyor. Vivienne yaklaşır.

Vivienne: Bugün nasılsın Joe?

Hasta: ...Mutsuz...

Vivienne: Böyle hissetmene üzüldüm.

Hasta: Çok mutsuzum.

Vivienne: Neden mutsuzsun? Birşey mi oldu? Bir nedeni var mı?

Hasta: *(Anlatmak için bayağı bir çabalar.)* Özür dilerim...olmuyor.
Yapamıyorum.
Sadece mutsuzum. O kadar.
Anlatamıyorum.

Vivienne: Önemli değil, anlatmak zorunda değilsin..

Hasta: *(Anlatmak için çok uğraşır. Elleri ve kolları bahçeyi gösterir. Dünyayı gösterir.)*
Evet işte..hani var ya.. hani şeyi diyorum...neydi ya...ha evet evet..şey..
....
Bu allahın belası yeri diyorum işte.
Burası işte. Çok mutsuzum.
...
SİKTİR.
Özür dilerim.

...
Olmuyor.Yapamayacağım.Özür dilerim.Tamamen uçtu gitti. SİKTİR!

Vivienne: Hiç önemli değil. Çok iyi gidiyorsun.

Hasta: Lanet olsun.

Hasta kalkıp gider.

Vivienne: Gerçekten sorun değil.
Seni anlıyorum.

6.

Soho Meydanı'nda bir bank.

Nastasja ve Eric etraflarında bir sürü pahalı alışveriş paketleri ve torbaları oturuyorlar.

Nastasja: Yaşadığımı hissediyorum. Rüzgar yüzümü okşuyor.
O kokuşmuş mezarlıkta geçiyor ömrüm.
Yaşadığımı hissetmem lazım.

Eric: Oraya geri dönmek zorunda değilsin.

Nastasja: Biliyorum.

Eric: Sana istediğin herşeyi alabilirim.

Nastasja: Hiçbirşey istemiyorum.

Eric: Peki ya bütün bunlar?

Nastasja: Gördüğüm zaman istemiştim.

Eric: Şimdi istemiyor musun?

Nastasja: Hayır. Şimdi bakıyorumda hiçbirşey hissetmiyorum bunlara karşı. Bozuldun mu?

Eric: Hayır çok iyi anlıyorum. Bende aynı şekilde hissediyorum.

Nastasja: Bunları almayı o kadar çok istedim ki alamadığım için kendimi bayağı kötü hissettim.
Artık hissetmiyorum. Kurtuldum onlardan.
Yaşadığımı hissediyorum.

Eric: İnsanlar arzularından arınmalıymış. Mutlu olmanın yolu bu diyorlar.

Nastasja: Kim demişse doğru söylemiş.

Eric: Ben arzulardan kurtulmanın tek yolunun ona sahip olmak gerektiğini düşünüyorum.
Bir kere sahip oldun mu artık istemiyorsun.
Işte o zaman gerçekten özgür oluyorsun.

Nastasja: O görüşü benimsemek için bayağı bir paranın olması gerekir.

Eric: Ah tabi.
O yüzden zaten dünyada çok az insan için geçerli olabilir bu yöntem.

Nastasja: Ne istiyorsun?

Eric: Seni istiyorum.

Nastasja: Buradayım işte.

Eric: Daha derin bir anlamda demek istedim.

Nastasja: Bu güne kadar tanıştığım bütün erkekler aynı şeyi söyledi.

Eric: Benimle birlikte Oslo'ya gelmeni istiyorum.
Sana şehrin merkezinde bir ev alırım.
...
...
Onun burada ne işi var?

Sylvia girer. Biraz uzaklarında durup onları seyreder.

Nastasja: Sabahtan beri bizi takip ediyor.

Eric: Etrafımızda dolaşmasını istemiyorum. Klüpdeykende sevmemiştim zaten.

Nastasja: O benim arkadaşım.

Eric: Özür dilerim.
Buraya çağıralım mı?

Nastasja: Hayır. Bırak orada dursun öyle.

Eric: Senden bayağı büyük.

Nastasja: Bana bakıyor.

Eric: Kargaya benziyor. Hiç hoşlanmadım.

Nastasja: Çok zor bir hayatı olmuş.

Eric: Ne olmuş yani?

Nastasja: Vücudunda izler var.

Erkekler bazen özellikle onun dans etmesini istiyorlar.
İzlerine bakmak hoşlarına gidiyor.

Eric: Bana bakışına bak.
Kargaya benziyor. Yok örümceğe benziyor. Tıpkı örümcek gibi.

Nastasja: Yıllar önce kocası Dover'daki kayalıklardan denize atlamış.
Düşünebiliyor musun?
Çok kötü durumdaymış uzunca bir süre toparlanamamış.
Fransa'ya gidip neden o tarafa doğru yüzmek istediğini öğrenmek istemiş.
Ama ona sürekli eski kocasını hatırlatan bir sürü korkunç adamdan başka birşey bulamamış.
Hepside onda bir sürü iz bırakmış.

Eric: Ondan nefret ediyorum. Şuna bak. Neye bakıyor ki?
Beni eleştiriyor. Arkadaşın bakışlarıyla beni eleştiriyor. Orospu.

Nastasja: Elinde değil. Yüzü öyle.

Eric Sylvia'nın yanına gider.

Eric: Dalda duran şu kargaya bakın.
Neye bakıyorsun karga?
Kız arkadaşımın önünde beni ne hakla eleştiriyorsun?
Hakkımda hiçbirşey bilmiyorsun.
Annesi falan mısın sen?
Örümcek suratlı şey.
Kaç para edersin söyle?
Belki seni becermek istiyorum.
Halka açık yerde müşteri kovalıyorsun. İstersem seni anında tutuklatırım.
Sado mazo yapıyor musun?
Ben bayılırım.
O yüzden düş peşimden. Anladın mı?
Bizi yalnız bırak pis orospu.
Sana ihtiyacı yok.
Sana ihtiyacı yok dedim anladın mı?
Comprendez. Kapiş?
(Birden kibarlaşır)
Bak biz bunları istemiyoruz. İhtiyacımız yok bunlara.
Al senin olsun. Hadi. Hediyemiz olsun.
Hepsi senin.
Karga suratlı orospu
Tamam mı?
Anladın mı?
İstemiyoruz biz. Senin olsun.
Öyle dur sen orada.
Tamam.

Sinirleri bozulmuş bir halde geri gidip Nastasja'nın yanına banka oturur.

Birşey söylemem lazımdı.
Halka açık yerde dilencilik yapıyordu.

Nastasja: Sadece yüzü öyle.

Eric: Fuhuş yapıyordu.
Kendisinin hiçbirşeyi yok diye hepimizi tehdit edebileceğini zannediyor.
Hale bak.

Nastasja: Çocukların var mı?

Eric: Hayır. Senin?

Nastasja: Hayır. Ama çok istiyorum.
Minik erkek bir bebek.

Eric: İstiyorsan olur.

Nastasja: Şimdi kalkıp gitsem beni takip eder misin?

Eric: Evet.

Nastasja: Ne kadar uzağa takip edersin?

Eric: Ne kadar uzağa gerekirse oraya kadar...sonuna kadar takip ederim
Kendim yapamazsam adam tutarım onlar takip eder.
Her hareketinden haberdar olurum.
Videoya aldırırım.
Sana biri zarar vermeye kalkarsa hemen birini tutup öldürtürüm onu.
Kısaca bunları yaparım.

Nastasja: Tamam...
Seninle Oslo'ya geleceğim.

Eric: Sana şehrin tam merkezinde çok güzel bir ev alacağım.

Nastasja: Sylvia'nın da götürmek istiyorum.
Bana bakar.
Çok zor bir hayatı olmuş.

Eric: Tamam o da gelebilir. Evde seninle yaşar. Temizlikçin olur.

Nastasja: Anlaştık.
Tamam.

Ayağa kalkıp gider. Eric de onu takip eder.
Alışveriş torbalarına dönüp bakmazlar bile.
Sylvia banka doğru gider.
Torbaların içini karıştırmaya başlar.
Çok pahalı bir ceketi çıkarıp giyer.

7.

Harmony 114.

Oleg uzay gemisinin seyir defterine kayıt yapıyor.

Oleg: ...Bu tek başıma üçüncü günüm.
Zavallı Casimir.
Çok yalnızlık çekiyordu. Sadece kızıyla konuşmak istemişti.
Ben kızımla konuşmak istemiyor muyum sanki?
Yaptığı kahramanlık falan değildi.
Kendini zavallı bir duruma düşürdü.
Kahramanlık sessiz kalabilmektir.
Durumu kavramak ve kabullenmek kahramanlıktır.
Ölümünden benim sorumlu olduğumu düşünüyorsunuz.
Ama esas sorumlu kendisi. O benim ölümümden sorumlu.
O beni öldürdü.
Yapacağını söylemişti zaten.
İyi ki Tanrı'ya inanmıyorum.
Benim sevdiklerim yok mu sanıyorsunuz?
Konuşmak istediğim insanlar?
Onun kızı niye bu kadar önemli ki?
Büyük ihtimalle Avrupa'da bir yerlerde orospuluk yapan fahişenin tekidir.
Büyük ihtimalle iyi kalpli çalışkan bir kızdır.
Çoktan unutmuştur onu.
Sanki onunla konuşacak başka kimse varmış gibi.
Kiminle konuşacaktı ki?
Benimle kim konuşacak şimdi?
İletişim kurmak için hangi dili kullanacağız?
Beraber ölüydük.
Şimdi tek başıma ölüyüm.
Yanımbaşımda yörüngede duruyor şu anda.
Güneşin batışını vizörünün üstünden seyrediyorum.
İnsanlar hatta belki başka gezegenlerden ziyaretçiler bu seyir defterini bulacak.
Casimir'i de bulacaklar.
Belki ileri teknolojileri sayesinde beyninden arta kalan kısımlara ulaşıp deşifre edebilecekler.
Geleceğin insanlarına sesleniyorum..
Kayıtlara geçsin.
Eski yoldaşıma selam ediyorum buradan.
Ve Adrianna'ya bir mesaj göndermek istiyorum..
Adrianna...
...
Soyadını hatırlamıyorum.
Allah kahretsin.

Seyir defterini kapatır.

Adrianna...?
Adrianna...?

8.

Provans'ta bir kafe.

Vivienne bir masada oturuyor. Yanıbaşında ayakta kafesahibi. Keith'in kravatı masanın üzerinde. Kafe sahibi kravatı eline alır.

Mekan sahibi: Evet bu işte.

Vivienne: Nerede olduğunu biliyor musun?

Mekan sahibi: Çok iyi biliyorum. Buradan onbeş kilometre uzaklıkta.

Vivienne: Uydurma olabileceğini düşünmüştüm.

Mekan sahibi: Böyle birşey nasıl uydurma olabilir ki?
Hangi hayalgücü böyle birşeyi uydurabilir?
Bunu gerçekten düşünmüş olamazsın.
Cezanne defalarca bu dağın resmini yapmaya çalıştı.
Bu dağ...hayat demekti.
Onunla.. mücadele etti.
Çok zorlandı.
Bu dağ onun Everest'ydi. Kançencunga'sıydı. Mont Blanc'ydı.
Ve sen bunu kafasından yarattığını mı düşündün?

Vivienne: Ben uzman değilim.
Resmi sevmedim bile.
Sadece yakından görmek istiyorum.

Mekan sahibi: Ne bulmayı umut ediyorsun?
Amerikalı mısın?

Vivienne: İskoçya'lıyım. Özür dilerim..yanlış birşey söylemek istemedim..

Mekan sahibi: Ne arıyorsun? Onun yanlış olduğunu mu ispatlamaya çalışıyorsun?

Vivienne: Hayır.

Mekan sahibi: Buradan onbeş kilometre uzaklıkta.
Git kendin gör.
Hayalkırıklığına uğrayacaksın.

Herkes uğruyor.

Vivienne: Acaba buralarda kalacak bir yer...hotel var mı?

Mekan sahibi: Burada kalabilirsin.
Sana indirim de yaparım.
İskoçları severim. Arkadaş canlısı insanlardır ve paraları da değerlidir.

Vivienne: Ben..teşekkür ederim..çok iyisiniz..ama buraya çok yakın bir yerde kalmam gerekiyor..olabildiğince yakınında..
Bu resmin...içinde olmalıyım.

Mekan sahibi: Ah içinde olmalısın..anlıyorum.
Tabiki de.
Özür dilerim.
Birşey arıyordun değil mi?
Araştırma yapıyorsun.

Vivienne: Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum..ben işin gerçeği biraz kayboldum aslında.

Mekan sahibi: Açıklamaya çalışma, anladım.

Vivienne: Kalabileceğim bir yer biliyor musun?

Mekan sahibi: Evet ama hotel değil.

Vivienne: Farketmez.

Mekan sahibi: Zevkle gidip ayarlamaları yapayım o zaman.

9.

Harmony 114.

Oleg seyir defterine konuşuyor.

Oleg: Adrianna....ben...
(Kaseti başa sarar.)
Adrianna, ben...seni en son gördüğümden beri aklımdan çıkaramadığımı farkettim.
Hep aklımdasın.

(teybi başa sarar.)
Düşüncelerimdesin.
(teybi başa sarar.)
Bazen ...
...
(teybi başa sarar.)
Adrianna senden özür dilemek istiyorum.
...
Adrianna..keşke sana tekrar..
Kalçanın üstündeki küçük lekeye. Alnındaki ize.
...
(teybi başa sarar.)
Duygularımı tam olarak aktaramıyorum..
(teybi başa sarar.)
Seni sevmiyorum. Sakın öyle düşünme. Seni bir daha asla göremeyeceğimin farkındayım. Sen istemiyorsan bende zaten yüzyüze konuşmak istemiyorum.
Ama ..
Sana birşey söylemek istiyorum.
(teybi başa sarar.)
Adrianna...
(teybi başa sarar.)

10.

Oslo'da şehrin merkezinde bir daire.

Eric etrafı inceliyor.
Sylvia çok güzel el yapımı bir sandalyede oturuyor.
Odada yine çok güzel bir yatak.
Oda mükemmel gözükmektedir. Balkona açılan kapılar.
Yaz,öğle saatleri
Şehrin sesleri duyulmakta.

Eric: Sen mi yaptın tüm bunları?

Sylvia: Çoğunu.

Eric: İyi yapmışsın. Hakediyor bunları. Tek başına yaptım dedin değil mi?

Sylvia: Çoğunu.

Eric: Hepsini hakediyor. Takdir etmeyecektir.

Sylvia: Bence beğendi.

Eric: Beğendiğini söyledi mi?

Sylvia: Evet.

Eric: Sen mutlu ol diye yalan söylemiştir.

Sylvia: Uzun zamandır yoktun ortalıkta.

Eric: Meşguldüm. Mayın tarlaları ile ilgili bir antlaşma üzerinde çalışıyorum.
Aşağılık herifler. Küçücük çocukların bacaklarını havaya uçuruyorlar.
Düşünebiliyor musun?
Şu kafenin iki kat üstündeki daireyi görüyor musun? Orada çalışıyorum, ofisim orada.
Bazen buraya bakıyorum. Kalemi masaya koyup bir dinlenirsin ya hani. Telefonu sessize alıyorum.
Fax makinesi bızır bızır çalışıyor.
Arada bir camı açıp buraya bakıyorum. Kendime kendime düşünüyorum...
....
Onu düşünüyorum...
...
...
Ama önce şu allahın belası mayıncıları durdurmam gerekiyor.

Sylvia: Galiba seni özledi.

Eric: Karımı görmem gerekiyordu.

Sylvia: Ondan sıkılmaya başlamadın yani?

Eric: Ne?
Karga suratlı.
Ne biçim kadınsın sen.
Ondan sıkılmaya başlayabileceğimimi düşünüyorsun?
Sence ben ondan..
Hiç alakası yok..
Daha kilometrelerce deniz var...
Aramızda ufuk çizgisi var herşeyden önce..
Ondan sıkılma ihtimalinin..
Ondan bıkmış olmam için...
Seni örümcek suratlı seni
Sen kimsin ki benim hislerime tercüman olmaya kalkıyorsun..
Sen kimsin ki duygularıma bir ad koyuyorsun..
Sen kimsin ki bunu yapabileceğini düşünebiliyorsun.
Peki ya sen?

Sylvia: Ben ne?

Eric: Ondan sıkılmış değilim.

Kısa bir ara.

Yalnız kaldığınızda nelerden bahsediyor?

Sylvia: Önemli birşey söylemiyor. Daha çok genç. Biraz kalın kafalı sayılır.

Eric: Bir tanesini söyle.

Sylvia: Gerçekten konuşmaya bile değmez.

Eric: Seni anında kapı dışarı edebilirim.
...
Çok üzülür.

Sylvia: Gözlemler yapıyor.

Eric yatağa yatar.

Eric: Anlat.

Sylvia: İnsanlar ne komik değil mi diyor.
...
Kiliselerle işim olmaz diyor. Tanrı'nın herkesin etrafında esen inanç rüzgarı olduğunu düşünüyor.
...
Katolik kilisesinde mum yakmak ne hoş değil mi diyor.
...
Bu şarkı muhteşem değil mi, harika değil mi...

Eric: Hangi şarkı?

Sylvia: Ne bileyim ben müzikten anlamam...
Folk müziğini seviyor. Bob Dylan seviyor, birisi ona bir kaset yapmış, içinde Bob Dylan'ın bir şarkısı var. Onu çok seviyor. Öğlen çaldı, balkonda durup dinledi.

Eric: Başka?

Sylvia: Meydandaki fıskiyenin çok güzel olduğunu düşünüyor.

Eric yataktan kalkar. Balkona gider. Meydandaki fıskiyeye bakar. Geri gelir.

Eric: Benden bahsediyor mu?

Sylvia: Bazen.

Eric: Her zaman değil.

Sylvia: Evet.

Eric: Ama seninle konuşuyor. Nasıl olduğunu soruyor?

Sylvia: Evet.

Eric: Ağzından çıkana dikkat et karga!
Benim sayemde buradasın.

Sylvia: Onun sayesinde buradayım.

Eric: Ondan tam olarak ne istiyorsun?

Sylvia: Herşeyi.

Eric: Sana dikkat et dedim.
O bana ait.

Sylvia: Ben ona aitim.

Eric: TAMAM.
TAMAM.
İkimizde nerede durduğumuzu biliyoruz.
Patron benim.
Bu iyi birşey. Hatta çok iyi birşey.
Çünkü...
Senden benim için birşey yapmanı isteyebilirim.

Sylvia: Birşey mi isteyeceksin?

Eric: Senden benim için birşeyi bulmanı isteyebilirim.

Sylvia: Daha güvenilir bir adam tutabilirsin.

Eric: Öyle biri yok.

Sylvia: Hiçbir zaman yoktur.

Eric: İş çok önemli. Bulmanı istediğim şey çok değerli.

Sylvia: Nedir bu şey?

Eric: Bir kaset.
Kaset Keith adında bir adamda.
İskoçyalı bir devlet memuru.
Onu bulup kaseti ondan almanı istiyorum.
Alıp bana getireceksin.

Sylvia: Kasette ne var?

Eric: İşin orası seni ilgilendirmez.

Sylvia: Doğru kaseti aldığımı nereden bileceğim.

Eric: O biliyor.

Sylvia: Neden bana versin ki?

Eric: Çalacaksın. Çalamıyorsan hayal edebileceğin en yüksek parayı teklif et. Eğer hala vermiyorsa beni ara.

Sylvia: Oldukça büyük bir iş.

Eric: Yapabileceğinden eminim.

Sylvia: Gidince çok beni çok özleyecek.
Herşeyi ile ilgileniyorum.

Eric: Geri geleceksin.

Sylvia: Belki gelmem.

Eric: Geleceksin.

11.

Bernard'ın bahçesi.
Bernard elektronik aletleri uğraşıyor.
Birbirinden farklı müzik parçaları çalıp yayına sokuyor.
Bilgisayar ekranında müzik değiştiğinde ses dalgalarının yükselip alçaldığını görüyoruz.
Her parça arasında otomik olarak aynı ses devreye girer.

Ses: Harmoni?

Bir süre sonra Vivienne elinde küçük ama ağır bir valizle girer.
Bakışırlar.

Vivienne: Merhaba.

Bernard: Ben İngilizce bilmiyorum.

Vivienne: Affedersin?

Bernard: İngilizce diyorum İngilizce. Konuşamıyorum.

Vivienne: Ah pardon şimdi anladım. Özür dilerim.

Bernard: Sen o kadınsın değil mi?

Vivienne:...?

Bernard: Burada kalacak olan kadın?

Vivienne: Evet.

Bernard: Burada.

Vivienne. Evet.

Bernard: Ben Bernard.

Elini sıkmak için uzanır.

Vivienne: Bende.

Bernard: Hayır hayır Bernard benim. Senin adın ne? Adın ne?

Vivienne: Vivienne. Vivienne.

Bernard: Vivienne.

Kısa bir an.

İyi misin? Biraz şey gözüküyorsun...

Vivienne:.....

Bernard elini sıkmak için ona doğru ilerler. Sonra geri çekilir.
Vivienne valizi düşürür.
Almak için eğilir.
Bernard alır.

Bernard: Lütfen bırak ben...

Vivienne: Ben...

Bernard omuzunu tutup ona destek olmaya çalışır.

Vivienne: Ben iyiyim gerçekten.

Ağlamamaya kararlıdır.

Gerçekten birşeyim yok. Sadece biraz..
Çok utandım, özür dilerim.
Hiç yapmayacağım birşeyi ..
Bir yabancının..yani lütfen..
Ama iyiyim gerçekten iyiyim.

Bernard: Tamam birşey yok.

Vivienne: Tamam iyiyim.

Bernard: İyi.

Vivienne: İyi.

Bernard: Tamam.

Vivienne: Tamam.

Bernard: Tamam.

12.

Oslo şehir merkezindeki güzel oda.
Gece. Balkonun panjurları kapalı.
Odada loş ışık.
Nastasja yatakta oturmuş sigara içiyor. Yatak dağınık.
Eric üzerinde robdöşambr, elinde iki şişe bira mutfaktan gelir.
Bir tanesini Nastasja'ya verir. Nastasja şişeyi alır.

Eric: Neden radyoyu açmıyorsun?

Nastasja: Olur.

Radyoyu açar.
Parazit sesi duyulur.
Kanalları dolaşır ama hiçbirşey bulamaz.

Hiçbir yerde müzik yok.

Kapatır.
Kısa bir ara.

Eric: Açık bırak.

Radyoyu yeniden açar.
Parazit sesi.

Ben çocukken, Bergen'de yaşıyoruz o zaman, geceleri hep İngiliz istasyonlarını dinlerdim. Penceremde oturup limandan çıkıp Kuzey Denizi'ne doğru yol alan trol gemilerini seyrederdim...radyoda sinyal bir gidip bir gelirdi...şhşhşhşhşhhşhşhşhş.....İngiliz gruplarını dinlerdim. Dj'lerin çaldıkları İngiliz gruplarına bayılırdım. Geminin ışığı ufuk çizgisine doğru ilerlerdi. Pijamalarım şeyden yapılmıştı..hani yastık ve yorganlarıda ondan yaparlar ya..yumuşacık birşey.. İlk orgazm olduğum zamanı hatırlıyorum, bacaklarım uyuşmuştu, mavi bir his uyanmıştı içimde. O hissi hala o kadar iyi hatırlıyorum ki.
Seni seviyorum. *(Ona dokunur.)* Seni seviyorum.
Beni içine al.
Yalnız bir çocuk değildim ama denizde kaybolduğum kesindi, işte kesin olan birşey varsa o da bu. Belki de mutsuzdum. Üzerimden bir türlü silkeleyip atamadığım bir mutsuzluk. Bilmiyorum. Anlatmıştım ya sana hani Güney Afrika'da bir hippi festivaline gitmiştim diye. O kalabalık içinde bir tane bile siyah yüz yoktu. Johannesburg'dan beyaz bir kızla dans etmiştim. Yüzüne bir sürü Hindu sembolleri çizmişti. Belinden yukarısı çırılçıplaktı, küçücük göğüsleri vardı. Bana bir joint uzattı, of bugüne kadar içtiğim en iyi ottu, Güney Afrika otu en iyidir....grup Bob Dylan'dan bir şarkı çalmaya başladı, 'Bu şarkı muhteşem değil mi, harika değil mi' dedi. 'Evet..evet ' dedim '

harika bir şarkı‘ Bir an düşündüm ve onun aslında tam olarak ne demek istediğini o kadar iyi anladım ki..
Onunla beraberim, buradayım, ve...
Seni istiyorum.
Herşeyini istiyorum.
Sar beni.
İçine al beni.
...
...
Nastasja?

Nastasja: Evet?

Eric: Ne düşünüyorsun?

Nastasja: Babamı düşünüyorum.
Orada yukarıda.
Beni seyrediyor.
Onu görmeyi gerçekten çok istiyorum.

Eric: O karga hala orada mı?

Nastasja: Evet.

Eric: Bizi duyabiliyor mu?

Nastasja: Evet.

Eric: Ona çok acıyorum biliyor musun?

Nastasja: Çok zor bir hayatı olmuş.

Eric: Evet.

Nastasja: Yara izleri var.

Eric: Ne yapalım yani? SİKTİR.
Sonunda iş herzaman oraya geliyor.
Acı.
Ne yapabilirsin ki?
Bazen yemin ediyorum herşey çok anlamsız geliyor.
Tabiki birşeyler yapabilirsin. Elinden geleni yaparsın.
Medeni davranmaya gayret gösterirsin...
Ama ben hippi festivalindeyken, bir hippi festivali düşün.
O kalabalık içinde bir tek siyah yüz yoktu.
Çitlerin ardında ayakta duruyorlardı.
Bende o insanlara hizmet etmek için oradayım. Hayatlarına düzen getirmelerine yardım etmek için oradayım. Kendi başlarına yapabilselerdi zaten sorun olmazdı...
Bir an için onlarla iletişim kurabilirmişsin gibi geliyor.
Gülümsüyorsun. Değil mi?
Ama sonra farkediyorsun.
Sen ne yapabilirisn ki?

Hiçbirşey.

Nastasja: Küçüğüm benim.
Keşke sana yardım edebilseydim.

Eric: Nasıl edebilirsin ki..

Nastasja: Edebilirim.
Bu mümkün.

Eric: Nereye gidiyorsun?

Nastasja: Sylvia'ya babamı göstereceğim.

Eric: Tabi göster.
Olur.

Nastasja panjurları açmaya gider.
Sylvia balkonda ayakta durmaktadır.
Nastasja balkona gider.
Eric yatağa yatar.

Eric: Hışşşşşşşşşşşhşhşhşhşhşhhş.

13.

Harmony 114.

Sovyet Kızılordu Korosu bangır bangır çalmakta.
Oleg kıpırdamadan duruyor.
Pencereden Casimir ve Dünya'ya bakıyor.

14.

Bernard'ın bahçesi

Hava kararmak üzere.
Bilgisayardan hala parça parça müzik sesleri gelmekte.
Bilgisayardaki ses soruyor.

Ses: Harmony orada mısın?

Vivienne yazlık kıyafetler giymiş.
Bahçeye girer.

Ağaçlarda rüzgar sesleri.
Birşeyin kokusunu alır. Bitkilerin arasına bakar bir tutam yaprak kopartır. Koklar.
Bilgisayar alet ve edavata bakar.
Yaklaşıp hiçbirşeye dokunmadan inceler.
Bernard girer.
Takım elbise giymiş fakat kravat takmamış.
Vivienne onu farketmez.

Bernard: İşte benim hayatım. İşim. Tek amacım.

Vivienne: Affedersin.

Bernard: Ah hayır lütfen.

Aletleri gösterir.

Dünyadaki bütün kütüphanelerin arşivinde bulunan müziklerin hepsini denedim ama hala bir cevap yok. Gel bak.

Bahçeye doğru ilerlerler. Yukarda dönen çanağı işaret eder.

İşte bu.

Yukarıda bizi seyreden biri var. Bekliyor..
Doğru cevabı bulmamızı bekliyor.
Benim dışımda herkes bunu görmemezlikten geliyor.
Orada oturuyor.
Gürültüyle tepişen öğrencilerin olduğu bir sınıfa giren öğretmen gibi. Sessizce hiç kıpırdamadan ayakta duruyor.
Öğrencilerin birer birer onu farketmesini bekliyor.
Ta ki hepsi öğrenmeye hazır oluncaya kadar.

Vivienne: Hepsi çok güzel.

Bernard: Üşüdün mü? Üşümüyorsun değil mi?

Vivienne:...?

Bernard: Yiyecek birşeyler var. Yemek yaptım. Hadi gel. Otur.

Vivienne'i sandalyeye doğru iter. Oturur. İçeri gider. Elinde bir şişe şarap ve iki kadeh ile döner.
Şişeyi açar. Mantarı çıkarmak çok zormuş gibi yapar. Vivienne güler. Kadehlere doldurur. Oturup içerler.

Vivienne: Çok güzel.

Bernard: ....?

Vivienne: Şarap güzelmiş...?

Bernard: Güzel. Güzel.

Vivienne: Buraya gelmekten çok korkmuştum.
Ama şimdi kendimi...
Bu nane mi?

Kopardığı yaprakları gösterir.

Bernard: Nane.

Vivienne: Nane.

Bernard: Bilmem.

Vivienne: Bende bilmiyorum.

Bernard:...?

Vivienne: ...?

Gülerler. Rahatlama.

Bernard: Gülüyorsun. Bu iyi.

Vivienne: Ağaçlar, rüzgar. İşte Fransa'dayım.
Hala hayattayım.
Yaşasın Fransa!

Bernard: Yaşasın Fransa!

Vivienne: Yaşasın Fransa!

Bernard: Mutlu görünüyorsun.

Vivienne: Bir dağın eteğinde. Bahçede...

Bernard: Mutlu musun?

Vivienne: Mutluyum.

Bernard: İyi.

Vivienne: İyi.

Bernard: Güzel.

Vivienne: Güzel.

Sessizlik. Arkada derinden bilgisayardaki müzik ve aradaki ses duyulur.
Bernard sigara uzatır.
Vivienne önce istemez sonra alır.

Bernard konuşurken bol bol el kol hareketleri yapar. Vivienne'nin onun anlamayacağını bilmesine rağmen bu hareketlerin bütününden birşeyler çıkaracağını ümit eder.
Vivienne anlamasa da anlıyormuş gibi yapar hatta bazı el hareketlerini taklit eder.

Bernard: Aslında benimde içmememem lazım. Felç geçirdim..kalbim iyi durumda değil. Çok yoruyorum onu. İçki, sigara, sinir. Bütün klasik nedenler işte. Bu iş için gösterdiğim çaba..ama işte bu da benim hayatım, amacım. Yenilgiyi rededeyorum. Burada hiç arkadaşım yok. Tek başımayım. Biriyle konuşmanın nasıl olduğunu unuttum, hele bir kadınla.. o yüzden..
Avrupa Uzay Ajansı'nda çalışıyordum, duymuşsundur, belki de duymamışsındır öyle bir ajans. Roket yapıyorduk. Bir projede çalışıyordum. İnsanoğlunun uzayda en uzun ne kadar yaşayabileceğini araştıran bir proje üzerinde çalışıyorduk. İnsan aklı ve vücudu ne kadar dayanabilir, yani eğer Mars'a Jüpiter'e gideceksek bırak Star Trek'i...Eğer dünyanın dışında biryerlerde yaşayacaksak dayanıklılık sınırımızı bilmemiz gerekir.

Vivienne: *Star Trek.*

Bernard: *Star Trek.*
...
Ruslarında buna benzer bir projeleri vardı. Kesin adi Amerikalılarında vardır, herifler aklımızı sömürgeleştiriyorlar.
Kim bilir?
Arienne adlı rokette bütün ön çalışmalarımızı yaptık.
Arienne'i duydun mu?

Vivienne: Arienne?

Bernard: Kongo ormanlarında bir yere fırlatma rampamızı kurduk. Bütün teknik teçhizatımız oradaydı. Herşey fırlatma için hazırdı. Hava çok sıcaktı. Sıcak Kongo gecesinde Arienne çok güzel gözüküyordu..projektör ışıklarında bembeyaz ve upuzun gözüküyordu...o anda..nelere gücümüz yetiyor diye düşündüm. İnsanoğlu ne sıradışı bir varlık. Heryerde televizyon kameraları, ışıklar..biz olağanüstüyüz.
...
Ve işte ne olduğunu biliyorsun zaten. Televizyondan seyretti herkes. Biliyorsun değil mi ne olduğunu? Değil mi?

Vivienne: Evet.

Bernard: ...
Gecenin içine doğru yavaşça yükseldi...ufka doğru tam kavis alıyordu ki...infilak etti. Parçalandı. Arienne gözlerimizin önünde kendini yok etti.
...
Onca yıllık emeğim.
..
Sadece sessizlik vardı.
...
Bir fizikçinin dua ettiğini duydum.
...
Sonra..bana da birşey oldu.
Bende kendimi yok ettim.
Kalbim patladı ve etrafa saçıldı...
Bütün o sıcak ve ışıklar içime akmaya başladı...Galiba çimenlerin üzerine düştüm. Bacaklarım

uyuştu. Projenin bütün dillerinde geri sayımı tekrar duydum...on, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir....projede çalışan asistan kızlardan birinin bana doğru koştuğunu gördüm..parlak ışıkların altında çimenlerin üzerinde koşuyordu...gülümsemeye çalıştım. Galiba o da bana gülümsedi. Hatırlamıyorum. Aklımda kalan son resim bu. Ama o duyguyu hala tamı tamına hatırlıyorum. Mavi. Mavi rengi.
Sonra hastane, konuşmayı yeniden öğrenmeye çalışmak..tabiki ondan sonra çalışamadım. Emekli maaşım var ve bununla uğraşıyorum. Bu benim işim. Hayatım. O kadar uzun zamandır buradayım ki bir insanla konuşmanın nasıl olduğunu unuttum. Hele bir kadınla. Özür dilerim. Dinlediğin için teşekkür ederim.

Vivienne: Bernard.
Birşey soracağım, umarım rahatsız olmazsın.
Konuşman...
Konuşmana bakınca..
Sen felç mi geçirdin?

Bernard: Sayılır.

Vivienne: ...

Bernard: Tamam?

Vivienne: Tamam.

Bernard: İyi?

Vivienne: Çok iyi.

15.

Oslo merkezdeki evin balkonu.

Sylvia ve Nastasja.

Nastasja: Ne kadar küçük bir şehir. Yarın seni tiyatroya götüreceğim. Tek bir kelimesini bile anlamayacağız ama oyuncuları seyrederiz, sonra... bak şu kafeyi görüyor musun, Ibsen hep orada otururmuş. Hedda Gabler'den bir parça ezberlemiştim ama o rol için çok genç olduğumu söylemişlerdi. Böyle küçük bir şehir için ne büyük bir yazar. Güzel değil mi? Harika değil mi? Londra'dan çok daha iyi. O mezarlıktan daha iyi olduğu kesin. Esmeye başladı. Bütün gün hava o kadar boktan ve sıcaktı ki herhalde fırtına geliyor. Bana ekstasy verdi. Bir tane daha var. Senin için de bir tane aldım. İster misin?

Sylvia istemez.

Nastasja: Kesin fırtına çıkıcak. Viking Fırtınası. Keyfine düşkün kadınlar gibi süslenip çıkalım. Sonra meydandan eve dönerken ayakkabılarımız fırlatıp fıskiyenin içinde yürürüz. Nasıl fikir ama? Güzel olur değil mi? Bulutlar birbirini kovalıyor. Görüyor musun? Bence büyük bir fırtına kopacak. Tam bir piç ama çocuk kalbi var. Hadi bebeğim gel, gel, benim için gel diye bağırırken az kalsın

ağlayacaktım çünkü içim bomboştu. Sadece bu zavallı küçük, o kadar. Bak! Bak! *(Yıldızları gösterir.)*
Orada. Orada işte!
Babam. Beni görmesini istiyorum.
Çatıya çıkacağım.

Eve doğru yüzünü döner ve balkonun demirine çıkarsa çatıya tutunabileceği bir çıkıntı görür.Demire tırmanmaya çalışır.

Sylvia: Ne yapıyorsun?

Nastasja: Çatıya çıkıyorum. El sallayacağım. İşaret gönderecegim. Hadi.

Sylvia: Oraya çıkma.

Nastasja: Ben korkak İngilizlerden değilim. Hadi.

Sylvia: Hayır. Nastasja...

Nastasja: Çok kolay.

Tehlikeli bir şekilde kendini yukarı çeker.

Sylvia: Korkuyorum.

Nastasja: Neden? Yukarı gel.

Sylvia dener. Aşağı bakar, hemen vazgeçer.

Sylvia: Yapamıyorum.

Nastasja çoktan çatıya en tepesine çıkmıştır.

Nastasja: Manzaraya bak.
İnsan buradan herşeyi görebilir.
Fırtına geliyor.

Sylvia: Neredesin? Seni göremiyorum.

Nastasja: En tepedeyim.
Onu görebiliyorum.
El sallıyorum.
Elimi sallıyorum.

Sylvia: Yukarısı nasıl?

Nastasja: Burası...
Bulutlar birbirini kovalıyor..
Görmen gerek..

Sylvia: Ne görüyorsun?

Nastasja: Babamı görüyorum gökyüzünde.

Boktan dünyanın hepsini görüyorum.
Buraya gel.

Sylvia: Gelemem.

Nastasja: Biraz müzik çal.
Bob Dylan'ı koy.
Onu çal.
Şu insanlara bak.
Küçük şehirlerinde ne kadar komik gözüküyorlar.
Şunlara bak.
Onları çok seviyorum.

Sylvia içeri girer. Sessizce balkonun kapılarını kapatır.

Nastasja: Fiskiye çok hoş gözüküyor.
...
Hatta çok güzel gözüküyor.
...
Sylvia neler var neler..
Herşeyi görebiliyorsun...
...
Seninde görmen gerek.
Tırman.
Çok kolay bak...
Şu güzelliğe bak..
Muhteşem.
Şu korkunç güzelliğe bak

16.

Harmony 114.

Oleg seyir defterine kayıt yapıyor.

Oleg: Bu yaptığım son kayıt.
Görev artık bitti.
Deneyin sonuçları aşağıdaki gibidir.
Sınırımız budur.
Ben şu anda o noktadayım.
Zaman içerisinde artık daha fazla tek başıma devam etmem mümkün değil.
Başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum.
Eğer bu günlüğü biri bulursa...
Şu anda Avrupa'nın üzerindeyim. Gece. Doğuya doğru ilerliyoruz.
Geminin içerisine patlayıcılar yerleştim.
Birkaç dakika içerisinde gemi kendisini yok edecek.
Dünyanın bir yerinde bir zamanlar sevmiş olduğum bir kadın var.
Büyük ihtimalle beni çoktan unutmuştur.

Eğer gökyüzüne bakıyorsa
Ya da yıldızlar dikkatini çektiyse
Belki Harmony'nin ortadan kaybolduğunu farkedebilir.
Belki de etmez.
Bu onun için kaydettiğim son nottur.
Kayıt sona ermiştir.

Kayıdı bitirir.
Kaseti çıkartır.
Birinci kıyafeti giyer.
Başlığını takar.

17.

Bernard'ın evinin bahçesi.
Vivienne ve Bernard çimenlerin üzerinde yatıyorlar.
Bernard doğrulmuş Vivienne'in saçlarını okşuyor.

Vivienne: Sadece bir ipucu arıyordum.Affedersin. Bir ipucu. Kravatı görünce...üzerindeki resmi görünce sanki bu olabilir dedim. Başka da birşey yok zaten. Daha fazla devam edebilir miyim bilmiyorum..hiçbirşey bilmiyorum...ne mesajı veriyor bilmiyorum..ne demek istiyor..Bir dağ var. Ağaçlar rüzgarda sallanıyor. Ben...belki bunu yapmamalıyız..ben..bahçe.Çimen. Aptalca davranmak istemiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum..bilmiyorum. Yüzünün neye benzediğini unuttum.Yüzünü...sürekli onu kıyafetlerini çıkartırken hayal ediyorum. Sahilde. Denize bakarken. O gece yağmur da yağıyor muydu? Hatırlamıyorum. Ama yüzünü göremiyorum. Sadece hatlarını hissediyorum. Bunu kabullenmeye hazır değilim...çok fazla, çok ağır. Şu anda imkansız. Özür dilerim. Olur mu? Olur mu?

Doğrulup oturur.

Bernard: Tamam.

Vivienne: Beni..

Bernard: Seni anlıyorum.

Vivienne: Güzel.

Bernard: Güzel.

Vivienne: Biraz yalnız kalmak istiyorum...kısa bir süre. Özür dilerim...

İçeri gider.

Bernard olduğu yerde kalır. Yıldızlara bakar.

18.

Uzay.

Bilgisayardan kesik kesik müzik sesleri duyulur. ‘ Harmony orada mısın?’ sorusu duyulur.

Aniden, sessiz, kör edici parlaklıkta ışık yanıp gözden kaybolur.

19.

Oslo’daki evin çatısı / Bernard’ın evinin bahçesi

Bernard ve Nastasja yıldızlara bakarlar.

Bernard / Nastasja: Hayır! Hayır! Hayır!

Sessizlik.
Rüzgarın sesi.

Nastasja: BABA!

Vivienne hızla bahçeye koşar. Bernard çimenlerin üzerinde yatmaktadır. Yaklaşır. Doğrultup yarı oturur pozisyona getirir. Yaşıyordur fakat vücudu hamur gibi kendini bırakmıştır. Yüz kasları çalışmamaktadır.

Vivienne: Bernard? Bernard?
İyi misin?
...
İyi misin?
...
İyi misin?

Bernard: İyi.

Vivienne: İyi.

Bernard: İyi.

Vivienne: Ne oldu?

Bernard: *(Konuşmak için büyük bir gayret gösterir ama başaramaz.)*

Vivienne: Tamam dur.

Bernard: *(Tekrar dener ama beceremez.)*

Vivienne: Biliyorum. Biliyorum. Tamam. Anlıyorum.

Bernard: ...Güzel.

Vivienne: Evet.
Evet.

20.

İskoçya'nın Batı Higlands bölgesinde bir bar.

Televizyon açık, haberleri gösteriyor. Sesi kısılmış.
Barın sahibi gazete okuyor. Yüzü televizyona dönük ama televizyona bakmıyor.

Keith girer.

Mekan sahibi: Bira?

Keith: Lütfen.

Bar sahibi birayı doldurmaya gider.

Mekan sahibi: Burada Keltçe konuşma.

Keith: Özür dilerim.
...
Ama sen konuşuyorsun..

Mekan sahibi: Ben konuşurum çünkü benim dilim amcık herif.
Buraya gelirsin konuşuruz.
Dağları paylaşırız.
Yer isimlerini paylaşırız.
Ama dilimi bana bırak.

Keith: Yeni öğrenmeye başladım.

Mekan sahibi: Öğrenme bırak.

Keith: Affedersin.

Mekan sahibi: Bu gece bir sen varsın.
Televizyondada boktan boktan programlar var.

Sikim ya.

Keith: İstersen gidebilirim?

Mekan sahibi: Siktir et boşver. Kal. Ne farkeder ki?

Keith: Haberler mi?

Mekan sahibi: Ben gazete okuyorum. Seyretmek istediğim bir film var. Adı *Delikanlı Pompacı*.

Keith: İyi bir fılme benziyor.

Mekan sahibi: Amerika'da bir lisede geçiyor.
Tamam oldu işte...
Amcık herifin biri babasını öldürüyor.
Aslında öldürmek istemiyor. Ama olan olmuş. Sonuçta doğaya aykırı bir suç işlemiş.
Sakın bana aksini söylemeye çalışma.

Keith: Neden seyretmiyoruz?

Mekan sahibi: O kanalı çekmiyor. Hepte o kanalda olur zaten.

Keith: Haberlerde neler var?

Mekan sahibi: Polis bir kadını öldürmüşler.
Millet çıldırmış.
Dükkanın her tarafını çiçeğe boğmuşlar.
Ben sana söylüyorum milletin canına tak etti artık.

Keith: Korkunç birşey..duydum benimde sinirim bozuldu.

Mekan sahibi: Durumu kabullenmemiş.
Hak etmiş demiyorum.
Kimse onu demiyor.
Korkunç bir trajedi.
Ama demek istediğim o durumdaki bir insanla öyle konuşulmaz.
Kuvvetin baskı altındaki etkisini düşünmek gerekir.
Çocuğu düşün.
Orada. Dükkanın içinde kafayı yemiş bir halde.
Bir sürü taleplerde bulunmuş, bulunmaya da devam ediyor.
Bağırıyor. Konuşuyor.
Bana istediğimi verin diyor.
Ve otorite bir kadın polis kılığında karşısına çıkıp onu içinde bulunduğu durumla yüzleştiriyor.
Al sana iki kuvvet. Hem Kadın hem Otorite.
Baskıdan düşünemiyor.
Öfke.Delirmiş.
Zihni bir lava dönüşüyor.
Kadın kalkmış onunla pazarlık yapmaya çalışıyor.
Ama lav ile pazarlık olmaz.
Kaçarsın.Lavı görünce kaçarsın.
Sonrada bıçaklanıyor işte. Durumu idrak edememiş.

Keith: Hamileymiş. Düşüncesi bile korkunç.

Mekan sahibi: Kadın biliyordu hamile olduğunu. Kendi biliyordu. Ama çocuk bilmiyordu. Haberi yoktu bu durumdan.

Keith: Neden kadını eleştirip duruyorsun?
Onu yaptığını yapmak cesaret ister..
Çocukla konuşmaya çalışmış.
Sen olsaydın ne yapardın?

Mekan sahibi: Suratının ortasına bir yumruk atardım.
Bir gazete kapıp dürerdim.
E gazete bayisinde geçiyor olay..
Gazeteyi dürerdim.

Keith'in üzerinde göstermeye başlar.

Boğazını bıçaklıyormuş gibi vururdum.
Ahhh.
O acıdan elleriyle boğazını tutunca..
Taşşaklarına tekmeyi koyardım.
Kendini korumak için ellerini aşağı indirdiğinde ise iki parmağımı gözüne sokardım.
KAÇ!
ÇABUK DEDİĞİMİ YAP:
HEMEN SİKTİR OLUP GİT BURADAN.

Ben telsizdeyim.

Saldırgan rolündeki Keith'i orada bırakarak geri geri dükkandan çıkan polisi oynar.

Geri çekilin.
Herkesin açılmasını istiyorum.
Bütün arabaları çekin.
Dükkanı terkediyorum.

Arkasından kapıyı kapatır.

Keith tek başına kalmıştır. Açık televizyon.
Görüntü birden karıncalanır.
Ceketinin cebinden küçük ses kayıt cihazı çıkartır.
Play tuşuna basar.
Nefes alıp verme sesi.
Kapı tekrar açılır.
Sylvia girer.
Birbirlerine bakarlar.

Sylvia: Keith?

Keith: Beni nasıl buldun?

Sylvia: Aradım.

Keith: Ne istiyorsun?

Sylvia: Sadece konuşmak.

Işıklar kararır.